

Ježíš Kristus

se modlí za ty Svě

Pomoc k lepšímu pochopení 17. kapitoly Ev. Jana

Max Billeter

Přeloženo z německého: „Jesus Christus betet für die Seinen“,
© Breröa Verlag 2009

Biblické citáty jsou uváděny překladem z předlohy (tam je užit elberfeldský překlad) za pomoci českého studijního překladu, © Nakladatelství KMS 2009, a kralického překladu

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2015

NEPRODEJNÉ!

Obsah

Osoba a dílo Pána Ježíše	5
Poměr těch Jeho k Otci	20
Poměr těch Jeho k tomuto světu	35
U Něho ve slávě.....	50

Osoba a dílo Pána Ježíše

„Toto mluvil Ježíš a pozdvihl své oči k nebi a řekl: Otče, přišla ta hodina; oslav svého Syna, aby tvůj Syn oslavil tebe – tak jako jsi mu dal moc nad vším tělem, aby všem, které jsi mu dal, dal věčný život. Toto ale je věčný život, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi; dílo jsem dokonat, které jsi mi dal, abych je vykonat. A nyní oslav ty, Otče, mne u sebe samého tou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.“ (verše 1-5)

Toto mluvil Ježíš ...

Těmito slovy začíná kapitola. Tím je navázáno na předcházející kapitoly Janova evangelia. Od 13. kapitoly je Pán spolu se svými učedníky a mluví k nim svá poslední slova, dříve než nastoupí cestu na Golgotu. Abychom mohli správně pochopit 17. kapitolu, musíme učinit několik krátkých poznámek ke kapitolám 13 až 16.

Ve 13. kapitole Pán objasňuje dva body:

Předně dává učedníkům příklad tím, že jim umývá nohy. Toto umývání nohou potřebujeme všichni. Když se ustavičně neočišťujeme od poskvrn tohoto světa, nemůžeme mít s Ním obecenství. Očišťování je nutné. Je uskutečňováno Božím slovem. V první řadě se přitom jedná o znečištění hříchy. Při umývání nohou jde ale nadto také o očišťování od zemských věcí, které kalí naše obecenství s Pánem. Zvláště v Janu 17 – ale také už předtím – jde o nebeské a věčné věci, s nimiž máme co činit. Tu nemá své místo nic zemského, ani časného. Vše v našem životě, co je v rozporu s domem Otce, musí být působením Božího slova stále znovu odjímáno, tj. očišťováno.

Za druhé nám je ve 13. kapitole řečeno, že s Pánem mohou mít obecenství jen ti, kdo mají život z Boha. K tomu, abychom mohli poznat toho jediného pravého Boha a Toho, kterého On poslal, Ježíše Krista, je nutný věčný život. Zbožné vyznání nestačí. Jidáš měl takové vyznání, ale neměl vnitřní podíl na

pravdě, kterou zde Pán Ježíš představuje. Vnější následování nestačí. To muselo být nejprve vyjasněno. Pán to činí ve 13. kapitole.

Ve **14. kapitole** se Pán snaží svým učedníkům objasnit, že vedou svůj život v obecenství s Otcem. Těšíme se nejen na slávu domu Otce, která je před námi, nýbrž už zde na zemi se těšíme z denního obecenství s Otcem. Máme s Ním důvěrný styk. Pán říká svým učedníkům: „*Jestliže mne někdo miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat, a přijdeme k němu a učiníme u něho přibýtek.*“ (verš 23) Těmito slovy nám zaslubuje obecenství s Otcem a se Sebou.

15. kapitola pojednává o vinném kmenu a o ratolestech. Náš život nemá být bez ovoce. Pán chce, abychom přinášeli ovoce pro Něho a pro Otce – a to *mnoho ovoce, více ovoce a zůstávající ovoce*. Tím je Otec oslaven.

V **16. kapitole** nám Pán ukazuje zdroje pomoci, které nám jsou dány, abychom mohli obstát ve světě, který je Bohu nepřátelský. Mluví o Duchu pravdy – o Správci či Přímluvci nebo Utěšiteli, kterého On sám pošle. Je jím Duch Svatý, jenž nyní bydlí v každém Božím dítěti. „*A když on přijde, bude svět usvědčovat.*“ (verš 8) Ukáže nám, co je svět, a odhalí ho.

Ve slovech „*toto mluvil Ježíš*“ je ukázáno ještě něco. V Janu 17 máme před sebou bezpochyby věčného Božího Syna, jenž mluví ke svému Otci. Je to Bůh Syn. Ale tento Syn se stal člověkem. Je to „Ježíš“, kdo zde mluví. „Ježíš“ je jméno Jeho lidství a ponížení. Toto tajemství Jeho Osoby – Boha a člověka v jedné Osobě – nemůžeme vyzkoumat. V této kapitole před nás zřetelně přichází. Je to člověk Ježíš, jenž zde mluví. A přece to není nikdo jiný než věčný Syn Otcovy lásky.

... a pozdvihl své oči k nebi a řekl

Tento výrok ukazuje, že nyní jde o *nebeské, věčné a božské věci*. To, co před nás ve slovech Pána přichází, nemá nic společného s touto zemí. Není to vázáno na tento čas. Nejsou to také žádné *lidské* myšlenky. To by nás mělo při výkladu nyní následujících slov učinit opatrnými.

Pán Ježíš vzhlíží k nebi a mluví. Je to obdivuhodná milost, kterou nechceme málo oceňovat, že se nyní stáváme svědky toho, jak spolu mluví božské Osoby. Syn se obrací na Otce.

Nemáme zde – jak se to někdy říká – velekněžskou modlitbu Pána. List Židům nám představuje Pána jako našeho velkého Nejvyššího kněze. Ale zde, v Janově evangeliu, nemluví k Bohu Nejvyšší kněz, nýbrž Syn se obrací k Otci. To jde nesrovnatelně hlouběji. Je to Bůh Syn, jenž mluví k Bohu Otci, a učedníci naslouchají. Sice jsou předměty modlitby Pána; ale to, co On říká, je nekonečně více než starostlivá péče jako Nejvyššího kněze u Boha.

V Bibli není mnoho míst, kde je nám dovoleno slyšet, jak a co božské Osoby říkají jedna k druhé:

Myslíme na 1. Mojžíšovu 1,26, kde čteme: „*Učiňme **sobě** člověka.*“ Sobě – tu je míněno Božství.

Pak myslíme na výjev, kdy náš Spasitel byl u Jordánu pokřtěn od Jana a Bůh nemohl dopustit, aby lidé stavěli Jeho Syna na jeden stupeň s hříšníky činícími pokání. Byla Mu otevřena nebesa a opět se stáváme svědky řeči mezi božskými Osobami. Je to Otec, jenž mluví k Synu. Matouš líčí výjev tak, že Bůh mluví k přistojícím: „***Tento** je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.*“ (Mat. 3,17) Ale jak u Marka, tak i u Lukáše se Otec obrací bezprostředně k Synu: „***Ty** jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení.*“ (Mark 1,11; Luk. 3,22) Jaká milost, slyšet hlas Otce obračejícího se přímo k Synu!

Připomeňme si také Jana 12. Tam mluví opět Syn k Otci: „*Otče, oslav své jméno!*“ Odpověď na sebe nenechá čekat: „*Tu přišel hlas z nebe: Oslavil jsem je a opět je oslavím.*“ (verš 28) První oslavení jména Otce se stalo při vzkříšení Lazara z mrtvých. Avšak bude oslaven ještě jednou, a to při vzkříšení Pána Ježíše z mrtvých.

Sláva Otce a Boží rada

Syn se nyní obrací k Otci. Jaká hloubka leží v oslovení: „*Otče!*“ Velkou vůdčí myšlenkou celé kapitoly je jméno Otce. Je nám ukázáno, co je jméno Otce a co znamená – všeobecně a zvláště pro ty Jeho. Jde tedy především o slávu

Otce a ne tolik – v každém případě ne v popředí – o Boží radu. Jaký je mezi těmito dvěma rozdíl?

Slávu Otce nemůžeme vyjádřit lépe než slovy Písma Svatého samotného. V Janu 1,1 a 2 máme mocný výrok: „*Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. Toto bylo na počátku u Boha.*“ Bůh zde používá slova, která my lidé můžeme chápat, aby nám ukázal něco, co my sami o sobě nemůžeme pochopit. Mluví o počátku, a přece to, co je nám představeno, není vázáno na čas. Je to věčnost před časem.

Bible mluví na různých místech o „počátku“. Ale žádný počátek nás nevede dále zpět než tento počátek. K tomu tam něco „nezačalo“, nýbrž to „bylo“. Na počátku byl Bůh Otec. Měl Syna a miloval Ho. To je **sláva Otce**. Na konci 17. kapitoly to je zřetelné. Tu mluví Pán Ježíš o tom, že my jednou v domě Otce budeme vidět Jeho slávu, kterou Mu Otec dal, a zdůvodňuje to slovy: „*Neboť jsi mne miloval před založením světa.*“ (verš 24)

Když nyní mluvíme o **Boží radě**, musíme být opatrní ve svých formulacích. Místo rady můžeme mluvit také o věčném předsevzetí nebo o vyvolení před založením světa. Není docela jednoduché rozhodnout, které slovo zde máme použít. Zůstaneme u výrazu „rada“. Tato rada je na jedné straně „věčná“. Byla tu vždy. Na druhé straně přece byla „pojata“ (Ef. 3,10.11). Lidsky vyjádřeno by tedy byl ve věčnosti před časem určitý moment, kdy Bůh tuto radu „pojal“. Přesto se tak Bible nevyjadřuje.

Těžkost pro nás spočívá v tom, že mluvíme o věčnosti, ve které není žádný „čas“. V té míře je to slabé a nedokonalé, mluvit o nějakém „okamžiku“, ve kterém byla rada pojata. Jsme ale v souhlasu s Božím slovem, když říkáme, že rada byla *pojata*. Tento Boží úmysl, který pojal před založením světa, je v naší kapitole zcela důležitou vedlejší myšlenkou. Avšak dříve, než tu byla nějaká rada nebo plán, který byl pojat, tu byl Bůh Otec. Měl Syna a miloval Ho. To je hlavní myšlenka.

Boží rada v jejích hlavních bodech:

Středem Boží rady je Kristus. O tom mluví Petr: „*Kristus..., který sice byl předem poznán před založením světa, ale byl zjeven na konci času pro vás.*“ (1. Pet. 1,20) Někdy slyšíme říkat, že Pán Ježíš byl vyvolen před založením světa. To ale není správné. Bible se tak nevyjadřuje. Byl předem *poznán*

před založením světa. Abychom někoho mohli *vyvolit*, potřebujeme nejméně dva. Ale ve věčnosti před časem tu byl jen Jeden, Syn Otcovy lásky.

K vyvolení Pána Ježíše došlo na břehu Jordánu, když na Něho sestoupil Duch jako holubice a zůstal na něm. O tom mluví prorocky Žalm 89,20.21.

Základem Boží rady je výkupné dílo našeho Pána na Golgotě. O tom mluví Petr ve své řeči ve Skutcích 2,23: „Ježíše Nazaretského... – tohoto, vydaného podle ustanovené rady a podle předzvědění Božího.“ A v kapitole 4,28 se učedníci zmiňují o této radě ještě jednou. Na tomto božském základě mohla být Boží rada vykonána. Bez Golgoty by bylo nemožné, aby jednou někdejší hříšníci byli jako děti Otce v domě Otce. K tomu bylo zapotřebí výkupného díla Zachránce na Golgotě – a to zvláště v jeho charakteru zápalné oběti.

Předměty Boží rady – a to nás činí pokornými – jsou věřící doby milosti. O tom mluví Pavel v Efezským 1,4-6: „Jak nás vyvolil v něm před založením světa, abychom byli svatí a bezúhonní před ním v lásce; a předurčil nás k synovství skrze Ježíše Krista pro sebe samého, podle zalíbení své vůle, k chvále slávy své milosti.“ To je Boží vůle ve vztahu k předmětům Jeho rady: Chtěl z nás učinit děti a syny.

Souhrnem můžeme říci: Velkou vůdčí myšlenkou je, že ve věčnosti je *Bůh Otec*, který miluje *Boha Syna*. Je to proud lásky, který plyne z Otcova srdce k Synu. Důležitou vedlejší myšlenkou je Boží rada, kterou pojal před založením světa.

Oslav svého Syna

„Otče, přišla ta hodina.“ V kapitole 12,23 říká: *„Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka.“* To se naplnilo na kříži Golgoty, kdy byla jedinečným způsobem viditelná sláva dokonalého člověka. Také v Marku 14,41 mluví o hodině, která pro Něho přišla. Tam myslí na to, že musí být vydán do rukou hříšníků. Avšak zde před Ním nestojí přímo kříž, nýbrž hodina, ve které Boží Syn jako člověk na zemi splnil svůj úkol.

„Přišla ta hodina; oslav svého Syna.“ Není těžké porozumět, co to znamená. Chce tím říci: *„Vezmi mne do nebe!“* Při tomto oslavení nejde jen o to, aby

byl vzat do nebe, nýbrž Pán prosí, aby byl vzat *ve slávě*. Je pravda, že Pán Ježíš byl přijat *do slávy*. Avšak zde jde zvláště o *charakter* Jeho přijetí. Stalo se „ve slávě“. Tuto myšlenku nalézáme také v 1. Timoteovi 3,16, kde Pavel úchvatným způsobem říká o Osobě našeho Pána Ježíše: „*On, který byl zjeven v těle, je ospravedlněn v Duchu, viděn od andělů, kázán mezi národy, uvěřeno jemu ve světě, přijat ve slávě.*“

„*Oslav svého Syna.*“ Je dojemné, že člověk, jenž stojí zde na zemi, může říci Otci: „Vezmi mne do nebe.“ Pán Ježíš zde stojí v duchu za dílem Golgoty. Věděl, že Jeho úkol na zemi je splněn. Vykonal ho tak jedinečným a obdivuhodným způsobem, že nyní může Otci přednést takovou prosbu.

Aby tvůj Syn oslavil tebe

Pán nyní pokračuje: „*Aby tvůj Syn oslavil tebe.*“ Nám jsou výrazy „sláva“ a „oslovit“ snad tak důvěrně známé, že už se sotva ptáme, co vlastně znamenají. Někoho oslovit znamená představovat ho v jeho podstatě, jeho dokonalosti, jeho velikosti. Oslavit má co činit s představováním. Jestliže tedy Syn – přijatý ve slávě – nyní oslavuje Otce, pak to znamená, že Jej bude představovat z nebe. Na této zemi Ho dokonale oslavil (verš 4). Ale nyní před nás přichází myšlenka, že Syn oslaví Otce z nebe.

To je myšlenka, která jde velmi daleko. Pán Ježíš vystoupil do nebe. Věčný Boží Syn je nyní jako člověk v nebi. A co tam činí? Oslavuje Otce z nebe, a to ve dvou různých epochách. Tím je Otec dvojím způsobem oslaven:

Předně oslavuje Otce v době milosti. Činí to v nás, těch Svých. Dal nám Ducha Svatého, který v nás bydlí. Cílem Ducha Božího je zaměstnávat nás Kristem, abychom byli schopni zde na této zemi ukazovat, kdo je Otec.

Za druhé přijde den, kdy On se zjeví jako Syn člověka v moci a slávě, aby na této zemi založil království. V oné době tisíciletého království oslaví Otce z nebe na této zemi. Tuto slávu budeme s Pánem sdílet. To je ukázáno na konci naší kapitoly.

Moc nad vším tělem

„*Tak jako jsi mu dal moc nad vším tělem.*“ Moc zde je volnost, právo a schopnost jednat a určovat. Můžeme to také přeložit výrazem „plná moc“. Pán vlastní tuto moc nad vším tělem, to znamená nad všemi lidmi. Tuto plnou moc si získal svým utrpením a smrtí na kříži. Má tedy na ni nárok.

Jako Bohu Synu a jako Stvořiteli Mu tato moc *nebyla dána*. Jako takový *má* tuto moc sám v sobě. O tom velmi jasně svědčí pisatel Listu Židům. Říká o Synu, že skrze Něho jsou učiněny světy a že On všechny věci nese slovem své moci (Žid. 1,2.3).

Ale zde, v Janu 17, je nám sděleno, že Pán Ježíš jako *člověk* má moc nad vším tělem. Tuto plnou moc Mu dal Otec. Svou smrtí na kříži Golgoty si jako člověk získal nárok na všechny lidi. On je jejich Pán, a proto má také nad všemi nárok panování.

Pavel to naznačuje v 1. Korintským 11,3. Tam říká: „*Chci, abyste věděli, že Kristus je hlavou každého muže.*“ Tam jde o Boží pořádek ve stvoření a ne pouze o věřící muže. Kristus má nárok vlády jako Hlava nad každým mužem.

Ještě zřetelnější je apoštol Petr. Ten mluví o falešných učitelích, kteří uvedou zkázu přinášející sekty a „*budou zapírat Panovníka, který je vykoupil*“ (2. Pet. 2,1) Zde jde jednoznačně o nevěřící lidi. Jsou *(vy)koupeni*, ale ne *spaseni*. Pán Ježíš má skrze své dílo na kříži jako člověk nárok na všechny lidi. Žel, že si toho mnozí nejsou vědomi. Zapírají Pána a Příkazatele. Nečiní pokání a neobráť se. Odmítají Toho, jenž je vykoupil a chtěl by je spasit. Jak je to smutné!

Věčný život

Pán se dále modlí: „*Aby všem, které jsi mu dal, dal věčný život.*“ To je velký výrok. Koho má Pán Ježíš touto skupinou lidí na mysli? Jsou to všichni vykoupení doby milosti. Ti jsou Mu Otcem dáni. Zde před nás přichází Boží rada. V ní patřili už před založením světa Otci. Nyní – v čase – jsou dáni Synu. Jsou svěření Jeho péči. A co činí Syn? Dává věčný život těm, které Mu Otec dal.

Tento věčný život je více než věčná existence, více než život, který nikdy nepřestane. Věčný život je nerozlučně spojen s Osobou Pána Ježíše. „*Tento je ten pravý Bůh a věčný život.*“ (1. J. 5,20) „*Kdo má Syna, má život.*“ (1. J. 5,12) Bez Otcova Syna není žádný věčný život. Věčný život je život v nejvyšší formě, život v nadbytku.

V pozoruhodných výrocích Pána o dobrém pastýři v Janu 10 říká On sám: „*Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.*“ (Jan 10,10) Dosah tohoto výroku musíme pojmout hluboko do srdce. Jsme si skutečně vědomi toho, co to znamená mít věčný život?

Věřící Starého zákona měli bez jakékoli pochyby život z Boha. I věřící v tisíciletém království budou jednou mít život. Znají nové narození. Bez toho nemohou království ani vidět, natož do něho vejít. A přece neznají nic z tohoto obdivuhodného požehnání věčného života, života v jeho nejbohatší formě. Ten znají jen věřící křesťanského časového období, ve kterém z Boží milosti žijeme. Vlastníme tento věčný život – život v hojnosti.

Možná že jsme o tom dosud nepřemýšleli, anebo jsme spokojeni s tím, že jsme zachráněni. Někdy slyšíme křesťany říkat: „Hlavně že nepřijdu do pekla. Všechno ostatní mi je jedno. Jsem spokojen s místěčkem u dveří v nebi. Více nepotřebuji.“ Kdo takto smýšlí, dělá velkou chybu. Chtěl bych se zeptat: Co je větší? Dar nebo Dárce? Když málo smýšlíme o daru, pak také málo smýšlíme o Dárci. Kdo si málo váží daru věčného života, ten si nakonec – i když to nemá v úmyslu – málo váží Toho, jenž dává věčný život. To je Pán Ježíš sám.

Může to znít skromně a pokorně, když člověk chce mít jen místěčko u dveří v nebi, ale je to chybné. Bůh ve své radě pro nás předurčil něco jiného. Jsme Jeho děti a Jeho synové. Jsme schopni vstoupit do vztahu k Otci a k Synu, protože vlastníme věčný život. Toho bychom si neměli málo cenit.

Chtěl bych to ukázat na příkladu: Představme si malou šedou myšku. Dostane se jí nabídky proměnit se v ptáka. Umím si představit, že nabídku hned přijme. Konečně nebude muset žít jen na této zemi a pobíhat někde ve smetí, nýbrž bude se moci pozvednout od země. Tato myš je obrazem nevěřícího, k zemi vázaného člověka, jenž nemá možnost pozvednout se k nebi. Ale věřící – v obrazu ptáka – to může. Už nepatří k této zemi, nýbrž k nebi.

Ale není pták jako pták. Představme si nyní vrabce v přirovnání k orlu. Oba mohou létat – a přece: Jaký tu je rozdíl! Zatím co vrabec prudce mává křídly,

aby se trochu vznesl do výšky, orel zamává svými mocnými křídly a v kruzích se majestátně vznese do výše. Když nyní v našem příkladu by si myš mohla zvolit, zda se chce stát vrbcem nebo orlem – nebude pro ni volba jistě ne-snadná. Orel je slabým obrazem tohoto života v hojnosti. Jím jsme uschop-nění vejít jednou tam, kde věčný život je doma: do domu Otce. To pro nás činí dar věčného života tak cenným.

Často je kladena otázka, co tedy vlastně věčný život znamená a co obsahuje. Otázka ohledně definice věčného života je zodpovězena v Pavlových spi-sech. V Efezským 1,4.5 čteme: „*Jak nás vyvolil v něm před založením světa, abychom byli svatí a bezúhonní před ním v lásce; a předurčil nás k synovství skrze Ježíše Krista pro sebe samého, podle zalíbení své vůle.*“ Tyto dva verše nám zhuštěnou formou ukazují vlastní obsah věčného života, nebo co zna-mená.

Předně se učíme, že vlastníme božskou přirozenost. Jsme svatí a bezúhonní před Ním v lásce. To znamená – abychom to pověděli jednoduše – že jsme Boží děti. Bůh v nás vidí svou vlastní přirozenost – světlo a lásku. To zna-mená být dětmi.

5. verš mluví o synovství. Být dětmi a syny jsou dva prvky věčného života. Je to nejen velké požehnání pro nás. Nejprve jde o Boha samého. On toto chce „*pro sebe samého, podle zalíbení své vůle*“. Bylo to Otcovo přání mít jednou děti a syny u sebe v domě Otce. To jsou věřící doby milosti. To v době Starého zákona ještě nebylo. Abraham nesl vysoký titul. Byl nazván Božím přítelem. Ale nečteme, že byl Božím dítětem nebo že byl povolán k synov-ství. To je skryto ve věčném životě, který jsme z milosti obdrželi. Být dětmi a syny jsou dva charakteristické znaky věčného života.

Schopnost věčného života

Pán nyní dále říká: „*Toto ale je život věčný...*“ Tento verš se někdy cituje, aby se ukázalo, co je věčný život. Ale Pán zde nepředstavuje vlastně definici věč-ného života. V tomto verši nejde o *obsah*, nýbrž o *schopnost* věčného života. Tento život nás uschopňuje k něčemu obdivuhodnému: Jsme v stavu poznat „*jediného pravého Boha, a toho, kterého poslal, Ježíše Krista*“. Ten jediný pravý Bůh není nikdo jiný než Otec. Jeho poznat a mít s ním obecenství, je

schopnost věčného života, který nám je dán. Bez vlastnictví věčného života by to bylo nemožné – ani teď, ani ve věčnosti.

Teprve vlastnictvím věčného života jsme schopni poznat, že tu je Otec, že tento Otec má Syna a že Ho miluje. Jsme schopni poznat, že tohoto Syna své lásky poslal na zem, aby zde vykonal dílo. Jsme schopni poznat, že tento Syn, Ježíš Kristus, zde na zemi žil k Otcovu zalíbení a na kříži Golgoty dal svůj život jako rozkošnou vůni. S tímto Otcem a s tímto Synem máme nyní na základě věčného života obecenství.

To jde daleko nad to, být zachráněni, abychom nepřišli do pekla. Skutečnosti své záchrany si nikdy nechtějme málo cenit. Je to „*velká záchrana*“ (Žid. 2,3). Nikdy nebudeme moci Pánu dost poděkovat za to, že nás zachránil před budoucím hněvem. A přece nám Bůh chtěl darovat více. Dává nám věčný život, a tím obdivuhodnou schopnost rozumět věcem, které nebyly zjeveny věřícím Starého zákona. Tuto schopnost mají všichni věřící doby milosti. Když někdo v této době činí pokání, uvěří slovu pravdy a Bůh způsobí nové narození, pak obdrží věčný život, a s tím tuto schopnost, o níž zde náš Pán mluví. Apoštol Jan se ve svém prvním Listu obrací k dětem ve víře – to jsou mladí věřící – a říká jim: „*Píši vám, děti, protože jste poznaly Otce.*“ (1. J. 2,14) Znat Otce není výsadou zralých bratrů a sester. Nejmladší věřící je schopen poznat Otce.

Je přirozené, že zde pro nás vyvstává otázka, jak daleko tuto schopnost v praxi našeho života uskutečňujeme. Otec si přeje, abychom k Němu přicházeli, abychom pěstovali toto obecenství s Ním. Čeká na to, že tuto sobě danou schopnost budeme užívat jak k Jeho, tak i ke své vlastní radosti.

Já jsem Tě oslavil

„*Já jsem tě oslavil na zemi.*“ Jaký mocný výrok z úst našeho Pána! Neznamená nic jiného, než že Syn plně představil Otce na této zemi. To je jeden z důvodů Jeho příchodu jako člověka na tuto zem. Byl to Jeho úkol, oslavit zde Otce. V Janu 1,18 čteme: „*Boha nikdo nikdy neviděl; jednorozený Syn, jenž je v lůnu Otce, ten jej oznámil.*“ Pro nás lidi je nemožné vidět Boha v Jeho slávě – jedině když Kristus Ho představí. To je význam výrazu „oslavit“ na tomto místě. Pán Ježíš nám lidem ukázal, že tento obdivuhodný věčný

Bůh je Otec. Zůstává pro nás těžké – ne-li nemožné – pochopit to v celé hloubce. Ten jediný pravý Bůh je Otec. Ale v Synu se tak zjevil.

Ve Starém zákoně se Bůh také zjevil – ale ne jako Otec. V Malachiášovi 2,10 je sice položena otázka: „*Cožpak nemáme všichni jednoho otce?*“ Avšak pokračování hned jasně ukazuje, že zde nejde o *vztah*, nýbrž o *původ*. „Cožpak nás nestvořil *jeden* Bůh?“ To bylo Boží zjevení, které bylo známé i ve Starém zákoně. Bůh je Stvořitel a původ všeho. Abrahamovi se zjevil jako „*Bůh všemohoucí*“. Mojžíš Ho znal jako Boha smlouvy Izraele. Ale nikdo ve Starém zákoně Jej neznal jako Otce, jenž měl ve věčnosti Syna a miluje Ho.

Teprve když Pán Ježíš přišel na tuto zem, stala se tato pravda viditelnou. Představil a oslavil Boha jako Otce. Když zde říká: „*Já jsem tě oslavil,*“ pak to neučinil jen svými slovy, nýbrž celou kapacitou svého života co člověk na zemi. Všechno, co říkal a co činil, bylo ke cti a slávě Jeho Otce.

V naší kapitole nalézáme tři hlavní body o Otci, kterého Syn oslavil:

- 1) On je *svatý* Otec (verš 11). Tento Otec je světlo. Na to nechtějme zapomínat. Syn to plně představil. Ve svém jednání ukázal, že tento Otec je světlo a není v Něm žádná tma. Tato myšlenka je mnoha lidem cizí, když myslí na Boha. Dívají se na Něho jako na „milého Boha“. Ale Bible mluví jinak. Nejprve je zde představen jako „*svatý Otec*“.
- 2) Vidíme, že tento Otec *miluje* (verše 23 a 24). To je něco jiného než „milý Bůh“. Bible říká: „*Bůh je láska.*“ To zjevil Pán Ježíš. Otec je láska. „*Miloval jsi mne před založením světa.*“ Ve věčnosti před časem byl Otec a miloval Syna.
- 3) On je *spravedlivý* Otec (verš 25). Jeho spravedlnost se projevuje tím, že rozlišuje, a to mezi lidmi, kteří přijali Jeho Syna, a takovými, kteří Ho odmítají. Tento spravedlivý Otec vidí i nás. Zná ty, kteří v pokání a víře přijali Jeho Syna, a zná ty, kteří toto vzácné spasení až do nynějška odmítají.

Pak k tomu Pán připojuje: „*na zemi.*“ To znamená: na dějišti této země. První člověk – Adam – byl postaven do příznivých okolností. Žil v zahradě Eden. A přece naprosto selhal. Druhý člověk – člověk z nebe – přišel na hříšnou zem, a právě tu Otce oslavil. Co vyznačuje tuto zem? Je charakterizovaná pádem do hříchu. Lidé, kteří na ní žijí, jsou hříšníci a Boží nepřátelé. Stvoření samo je Bohu odcizené. Na toto jeviště hříchu a nepřátelství přišel Syn a oslavil Otce.

Dílo jsem dokonal

„Já jsem tě oslavil na zemi; dílo jsem dokonal.“ Čteme-li tuto větu v souvislosti, mohla by vzniknout myšlenka, že se první část vztahuje na život Pána a druhá na Jeho smrt. Tak to někdy je také vykládáno. *„Já jsem tě oslavil na zemi“* lidé vztahují na dokonalý život Pána Ježíše. *„Dílo jsem dokonal“* vztahují na dílo na kříži. Jistě můžeme tuto myšlenku mít. Ale já věřím, že to přece není tak jednoduché. Obojí – život i smrt Pána – patří nerozlučně k sobě.

Pán Ježíš zde mluví o svém příchodu na tuto zem, o svém životě a o své smrti. Jak ve svém životě, tak i ve své smrti jako zápalná oběť Otce oslavil, a tím vykonal dílo. Když myslíme na Pána jako na *oběť za hřích*, pak zřetelně rozlišujeme mezi Jeho *životem* a Jeho *smrtí* na kříži. Zde ale máme před očima – jako na většině míst v Janově evangeliu – Pána jako *zápalnou oběť*. Když tomu je tak, přechází Jeho život, abychom tak řekli, do Jeho smrti, takže ty dvě stránky nemůžeme od sebe oddělovat.

Připomínám verš Efezským 5,2: *„Jako i Kristus miloval nás a vydal sebe samého za nás jako dar a oběť Bohu v příjemnou vůni.“* Také zde myslí někteří vykladači – a myslím, že to není zcela špatně – že dar se vztahuje na Jeho život a oběť na Jeho smrt. Avšak mně se zdá, že na tomto místě obojí splývá v jedno. Tak tomu je také v Janu 17: *„Dílo“* je více než dílo na kříži. Zahrnuje v sobě i obdivuhodný život Pána Ježíše.

Je to dílo, *„které jsi mi dal“*. Jiné cesty nebylo. Otec Mu to dal, aby přišel na tuto zem, aby zde žil, a potom zemřel na kříži. Jaká jedinečná poslušnost se nám zde ukazuje! Tento obdivuhodný věčný Syn, jenž se stal člověkem, byl dokonale poslušný – od jeslí až ke kříži. Ve všem zcela splnil to, čím Ho Otec pověřil.

Otcova odpověď

„A nyní...“ Nyní Syn očekává odpověď od Otce na svou dokonalou oddanost, na svůj dokonalý život a na svou vzácnou zápalnou oběť, kterou přinesl na kříži Golgoty.

„... oslav ty, Otče, mne u sebe tou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.“ Není jednoduché o tomto verši něco říci. Často byla kladena otázka: Jde zde o získanou slávu nebo o takovou, kterou Pán Ježíš vždy měl?

Na jedné straně je zcela pravdivé, že si svým životem na této zemi jako člověk získal nárok na tuto slávu. Vykonal dílo, které Mu Otec dal. Na druhé straně je stejně tak pravda, že sláva, která Mu byla dána, není získaná, nýbrž byla a je jeho původní vlastnictví jako Božího Syna ve věčnosti. Vyprošuje si jako člověk to, co jako věčný Syn vždy vlastnil. To je odpověď na otázku, zda se jedná o získanou slávu nebo o takovou, kterou vždy měl. Opakujeme: *Jako* člověk si dobyl nárok na tuto slávu, a to svým dokonalým životem a svým plným oddáním se svému Bohu. Proto si právem jako člověk vyprošuje tuto slávu, kterou jako Bůh Syn ve věčnosti před časem vždy měl.

Věčná sláva

Existuje tedy sláva, kterou měl Pán Ježíš ve věčnosti před časem. Co je to za slávu – *„dříve než byl svět“*? Odpověď nalezneme na konci kapitoly. Tam o ní Pán Ježíš opět mluví. V 24. verši říká: *„Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou, kde jsem já, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal.“* A potom k tomu připojuje něco, co bychom neměli přehlédnout: *„Neboť jsi mne miloval před založením světa.“* Sláva, kterou uvidíme, je zdůvodněna tím, že Otec Její miloval před založením světa. Sláva, o níž náš Pán mluví v 5. verši, není nic jiného než tento proud lásky, který teče z Otcova srdce k Synu.

Musíme rozumět 5. verši, abychom později mohli také rozumět 24. verši. Tyto dva verše jsou spolu úzce spojeny. Sláva, kterou měl Syn, dříve než byl svět, je Otcova láska k Němu. Je to proud lásky, který vytékal z Otcova srdce a ozařoval Syna ve věčnosti.

Tuto slávu si nyní vyprošuje *jako člověk*. Jako Bůh ji vždy vlastnil. Také ji nikdy neztratil. I jako člověk na zemi zůstával jednorozeným Synem, *„který je v lůnu Otce“* (Jan 1,18). Ale vyprošuje si tuto slávu nyní *jako člověk*. Proč to činí? Aby nám ji mohl ukázat (verš 24). Není to něco velikého?

Na tomto místě je snad dobré, opatrně říci něco o Božství ve věčnosti. Vztah v Božství ve věčnosti je dokonalý. V 1. Timoteovi 1,11 se mluví o evangeliu slávy *blahoslaveného /blaženého/ Boha*. To neznamena nic jiného, než že

Bůh nikoho ke svému štěstí nepotřebuje. Je dokonale šťastný sám v sobě. Nemusíme se domnívat, že Bůh potřebuje nás lidi ke svému štěstí. Otci stačí Syn a Synu stačí Otec. Přesto vyvstalo ve věčnosti v srdci Otce přání někomu tuto lásku ukázat. Vyjadřujeme to nedokonalými lidskými slovy, ale neumíme to jinak.

Tuto myšlenku nalézáme také v Janu 14, kde Pán říká: „*V domě mého Otce jsou mnohé příbytky; kdyby to tak nebylo, byl bych vám to řekl; neboť jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste, kde jsem já, i vy byli.*“ Mluví zde o atmosféře domu Otce. Spojení s 5. veršem naší kapitoly spočívá ve výrazu: „*Oslav mne u sebe.*“ Co znamená to „*u sebe*“? Kde je Otec? Je ve svém domě. To je to spojení.

Z Jana 14 se učíme, že v domě Otce vždy byly příbytky. Někdy slyšíme říkat, že Pán odešel, aby nám tam připravil *příbytek*. Ale tak to v textu není. Nejsou připravovány žádné příbytky. Ty tam už jsou. Co je připravováno, je *místo*, abychom tam mohli být. To učinil Pán, když jako člověk po dokonání díla šel do nebe. Připravování místa ukazuje na skutečnost, že nyní je v nebi člověk. Je to Ten, jenž na Golgotě vykonal dílo. Ale příbytky, které tam už jsou, nám ukazují přání Otce, které vždy měl, aby ve svém domě měl lidi. Jim chce jednou ukázat, co se tam děje. To se stane skutečností potom, když Pán opět přijde a vezme si nás k sobě.

Zde si jako člověk vyprošuje tuto slávu věčného Syna, aby nám ji mohl ukázat. Nikdo z nás nemůže vidět Boha v Jeho absolutnosti (1. Tim. 6,16). Ale v tváři Krista je přece možné hledět na tuto božskou slávu. To je první a nejdůležitější důvod, proč Pán Ježíš zůstane věčně člověkem: Aby na tomto obdivuhodném Člověku mohla být v domě Otce vidět láska, kterou má Otec ke svému Synu. To je spolu zahrnuto ve výrazu: „*aby viděli mou slávu*“.

Kéž nám Pán dá všem hluboký dojem o tom, jak velmi Otec miluje Syna. Čím více tomu tak je, tím lépe rozumíme, co to pro Boha bylo, dát svého jednorozeného Syna. „*Tak Bůh miloval svět, že svého jednorozeného Syna dal, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.*“ (Jan 3,16)

Starý zákon nám tuto pravdu neukazuje. Sice v prorockých obrazech a výrocích mluví o tom, co Bůh ve svém Synu učinil na kříži Golgoty. Ale o domu Otce a o slávě, kterou Syn měl, nenalézáme nic. Je tam však zvlášť jedna kapitola, v níž Bůh odhrnuje závoj a mluví o svém Synu, kterého Otec miluje a kterého dal: 1. Mojžíšova 22. V ní nám Duch Boží ukazuje Otce a Syna:

„Vezmi svého syna, svého jediného, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria.“ (verš 2) To je po prvé, kdy v Bibli čteme o lásce. Potom vidíme oba – Abrahama a Izáka – jak jdou *„oba spolu“*. Úchvatný obraz! Myslíme na věčného Otce a věčného Syna, kteří šli spolu. Jaký proud lásky od Otce k Synu – ve věčnosti před časem, v čase a také ve věčnosti po čase!

Poměr těch Jeho k Otci

„Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Tvoji byli, a mně jsi je dal, a zachovali tvé slovo. Nyní poznali, že vše, co jsi mi dal, je od tebe; neboť slova, která jsi mi dal, jsem dal jim, a oni je přijali a opravdu poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal. Prosím za ně; neprosím za svět, nýbrž za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji (a všechno, co je mé, je tvé, a co je tvé, je mé), a jsem v nich oslaven.

A již nejsem ve světě, a tito jsou ve světě, a já přicházím k tobě. Svatý Otče! Zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Když jsem byl s nimi, já jsem je zachovával v tvém jménu, které jsi mi dal; a chránil jsem je a žádný z nich nezahynul – než jen syn zatracení, aby bylo naplněno Písmo. Nyní ale přicházím k tobě; a toto mluvím ve světě, aby měli moji radost plně v sobě.“ (verše 6-13)

Velkou vůdčí myšlenkou této obdivuhodné kapitoly je sláva Otce. Důležitou vedlejší myšlenkou je Boží rada, kterou pojal před založením světa. U slávy Otce jde o Jeho Bytost a o vztahy. V Boží radě jde o úmysl. Tyto dvě vůdčí myšlenky kapitoly nalézáme i nyní ve verších, které máme před sebou. Ukazují nám poměr věřících k Otci. Syn mluví k Němu. Tématem modlitby jsme nyní my věřící.

Zjevil jsem tvé jméno lidem

Jde o jméno Otce, v jehož lůnu je Syn, na něhož se zalíbením hledí a jehož miluje. Toto jméno Pán Ježíš zjevil lidem. Možná že překvapuje, že Duch Boží se zde vyjadřuje zcela všeobecně. Mluví o *lidech*. V přímém významu jde o učedníky a apoštoly, kteří Ježíše doprovázeli v Jeho životě na zemi. Avšak nadto je to, co čteme, v zásadě pravdivé pro všechny věřící doby milosti. Můžeme to – i když ne v každé podrobnosti – zcela použít na sebe. My všichni, kdo v Něho věříme, jsme Mu byli dáni z tohoto světa. Lidé všeobecně o ničem z toho nemají tušení.

Ze světa

Slovo „svět“ má v Bibli různé významy. To platí i pro Janovy spisy. O „světu“ mluví více než 100krát. Souvislost ukáže, co slovo v daném případě znamená. Mluví např. o tomto světě jako o *stvoření*. V Janu 1,10 čteme, že svět byl učiněn skrze Pána Ježíše. On ho stvořil. – Pak máme ten známý verš v kapitole 3,16: *„Tak Bůh miloval svět, že svého jednorozenného Syna dal, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“* Zde svět znamená všechno *lidstvo*. Bůh miloval lidi, a svou lásku dokázal tím, že jim dal svého Syna. – Svět ale může znamenat také zlý, Bohu nepřátelský *systém*, který je ovládán Satanem. To je ten zlý svět, který stojí proti Bohu a Jeho lidu. Tento význam slova „svět“ máme zde.

Co je charakteristikou světa, z něhož přicházejí ti, jež Otec dal Synu? Jsou tu dva důležité znaky. Jan 1,10 ukazuje, že svět *nepoznal* Krista. *„Na světě byl, svět skrze něho vznikl, a svět ho nepoznal.“* Nezná Pána Ježíše. Druhá charakteristika je nám představena v kapitole 15,24: Svět *Ho nenávidí*. *„Kdybych byl mezi nimi neučinil skutky, které neučinil nikdo jiný, neměli by hřích; nyní ale viděli a nenáviděli jak mne, tak mého Otce.“* Nenávidí Otce a nenávidí Syna. Z tohoto temného a Bohu nepřátelského pozadí jsou ti, kteří věří v Pána Ježíše, vzati a Otcem dáni Synu.

Boží rada

„Tvoji byli.“ V této kapitole je vícekrát řečeno, že patříme Otcí. Na tomto místě musíme myslet na Boží radu, kterou pojal před založením světa. Zahrnje nejen apoštoly Pána, nýbrž všechny, kdo v době milosti v Něho uvěří a vlastní tento obdivuhodný věčný život. Ten, kdo věří v Pána Ježíše, to znamená, že přijme Boží svědectví o Něm, smí vědět, že patří Otcí. Jsme, abychom tak řekli, částí Boží rady. Patříme k těm, na které Bůh myslel ve věčnosti a které vyvolil, aby jednou byli připodobněni obrazu Jeho Syna.

Římanům 8,29.30 objasňuje, co je zde míněno: *„Neboť které předem poznal, ty také předem určil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna, tak aby on byl prvorozený mezi mnoha bratřími. Které ale předem určil, ty také povolal; a které povolal, ty také ospravedlnil; které ale ospravedlnil, ty také oslavil.“*

Máme zde řetěz, který sahá od věčnosti k věčnosti. První dva výroky – o které zde zvláště jde – se vztahují na věčnost před časem, na Boží radu. Tu On předem poznal jednotlivé osoby, které také předem určil. Tehdy Bůh Otec myslel také na tebe a na mne. Jak je to velké! Ve věčnosti mne Bůh už znal. Jako osobu mne předem poznal. Předem mne jako osobu určil. Když jsem se potom v čase narodil a zde žil, povolal mne. Obrátil jsem se. Ospravedlnil mne. Tu se ten řetěz s pěti články, abychom tak řekli, noří do času. Ale pak opět jde do věčnosti – do věčnosti po čase. Nyní jdu vstříc slávě. To si může přivlastnit každý věřící pro sebe osobně.

Před založením světa jsme tedy byli v Boží radě. Patřili jsme Otci. Ale pak Pán říká: „*Mně jsi je dal.*“ Když jsme se obrátili, Otec nás dal Synu. Nyní jsme předání starostlivé péči Pána Ježíše. To platí o každém, kdo k Němu ve víře přijde. Obdivuhodný výrok! Jak šťastnými nás to činí, že Otec každého jednotlivého věřícího znal – a to před založením světa – a v čase, když jsme uvěřili, nás svěřil dobrým rukám Pána Ježíše.

Zachovali tvé slovo

Tento výrok je nejprve pravdivý o jedenácti apoštolech. Jidáš v této chvíli už s nimi nebyl. Na něho tato slova neplatí. Avšak těch jedenáct zachovalo slovo Otce – ne ústy, nýbrž nohama. Následovali Pána Ježíše zde na zemi. Tato ochota Jeho učedníků následovat Ho a sloužit Mu, našeho Spasitele jistě hluboce oblažovala. Víme dobře, jak se přitom u učedníků ukazovaly mnohé nedostatky. Byli to slabí, bázlívi a někdy také pochybující lidé, kteří Ho následovali. To čteme v Evangelích. A přece se srdce našeho Spasitele hluboce dotýkalo, že v Bohu nepřátelském světě byli takoví, kteří ho denně následovali. Jednou dokonce říká: „*Vy ale jste ti, kteří se mnou vytrvali v mých pokušeních.*“ (Luk 22,28)

Jestliže dbáme na souvislost, v níž Pán tato slova říká, působí to na nás ještě větším dojmem. Stál před tím, aby byl vydán do rukou lidí. Avšak Jeho učedníci právě mluvili o tom, kdo z nich je největší, a nyní měli zanechat Jeho samotného. Přesto jim Pán vystavuje toto svědectví.

Dle smyslu můžeme slova Pána rozšířit na všechny, kdo Jej dnes chtějí následovat. Víme velmi dobře, jak nespolehliví a slabí jsme při následování a

že naše kroky často kolísají. Často klopýtáme, a přece opět povstáváme. Pokoušíme se následovat Pána Ježíše. To je to, co se i dnes ještě dotýká Jeho srdce. Když zde na zemi vidí lidi, kteří mají přání Ho následovat, pak říká: „Zachovali tvé slovo.“

Následování a poznání

Osobní věrnost v následování Pána Ježíše vede k poznání. Tato zásada se ukázala být pravdivou u učedníků. Protože svými nohama zachovali Jeho slovo, něco poznali. Když my Ho věrně následujeme, dostáváme světlo o pravdě. Někdy se setkáváme se zvláštními představami o tom, co dává světlo a známost. Mnozí si myslí, že horlivé studium Bible, návštěva konferencí a četba dobrých výkladů Bible jsou pro to předpokladem. Tyto věci jistě nejsou škodlivé, nýbrž naopak užitečné, ale skutečné světlo o pravdě dostaneme jen při věrném následování našeho Pána.

Při následování a při hledění na tohoto vznešeného cizince na zemi učedníci poznali, že všechno, co měl, všechno, co mluvil, všechno co dělal, mělo svůj zdroj v Otci. Obdivuhodné poznání! „Nyní poznali, že vše, co jsi mi dal, je od tebe.“ Všechno, co bylo v životě Pána Ježíše zde na zemi vidět, mělo svůj zdroj v Otci.

Rodinná sdělení

„Slova, která jsi mi dal, jsem dal jim.“ Teď už nejde o „slovo“, nýbrž o „slova“. Poznámka k elberfeldskému překladu ukazuje, že zde je použit jiný výraz. Jsou to zvláštní výroky nebo sdělení Pána Ježíše k Jeho učedníkům. On je „to Slovo“. V celém svém bytí na zemi byl vyjádřením Otce a představil Ho. Ale nyní jde o slova – zvláštní výroky nebo sdělení, která dal svým učedníkům, když za Ním šli.

Je důležité, abychom tomu dobře rozuměli. Pán svým učedníkům, jdoucím za Ním, někdy činil zvláštní sdělení. Já jim říkám rodinná sdělení. Jedno z těchto sdělení, která jim dal, je v Janu 14, když jim mluvil o domě Otce: „Ať se vaše srdce nehrozí. Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce jsou

mnohé příbytky; kdyby to tak nebylo, byl bych vám to řekl; neboť jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste, kde jsem já, i vy byli.“ (Jan 14,1-3)

Jeden příklad na osvětlení: Když naše děti byly ještě doma, měli jsme často v domě návštěvy. Někdy tu byli i zaměstnanci, kteří byli začleněni do každodenního života. Přesto tu byly chvíle, kdy jsem musel učinit rodinné sdělení. Pak moje žena a já jsme chtěli říci něco, co se týkalo jen našich dětí. To vyžadovalo, aby ostatní osoby, které byly v domácnosti, nebyly přítomné. Teprve když jsme byli jako rodina sami, řekli jsme dětem, co bylo důležitého, například že nám Pán chce darovat ještě jedno dítě. To se nejprve týkalo našich vlastních dětí. Ty to měly vědět nejdříve. Neměl u toho být nikdo, kdo nepatřil k rodině. Často byly těmito rodinnými sděleními hezké věci, někdy ale také ne.

Tento příklad ukazuje, co zde je míněno. Když Pán zde mluví o slovech, která Mu Otec dal, pak jsou tím míněna sdělení, která jsou určena pro Boží rodinu. Tato slova učedníci přijali. Byli si vědomi, že skrze ta rodinná sdělení Pána Ježíše patří k Boží rodině. Když jsem u sebe měl jen členy své rodiny, abych jim něco řekl, pak jim bylo jasné jedno – a nezáleželo na tom, zda mají ze sdělení radost nebo ne: Patříme k této rodině. Skrze Otcova slova, která jim Pán Ježíš sděloval, měli učedníci pevné vědomí, že patří k Otci a že jsou uvedeni do Boží rodiny. To jim dávalo jistotu. V použití to platí také pro nás.

Vyšel a poslán

„Opravdu poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal.“ Učedníci měli nejen poznání a světlo, nýbrž také víru. Skutečně poznali, že Pán vyšel od Otce. Toto poznání bylo spojeno s vírou. Přijali Otcovo svědectví o Synu. To je jasně odlišovalo od množství Židů, kteří chtěli věřit jen tomu, co viděli.

Nyní Pán mluví o dvou velkých stránkách svého příchodu na tuto zem. Na jedné straně vyšel od Otce. To nám ukazuje *dobrovolnost*, ve které přišel. Na druhé straně byl od Otce poslán. To nám ukazuje Jeho *závislost*. To jsou dvě velké vůdčí myšlenky nejen příchodu, nýbrž i života a smrti Pána Ježíše.

Přišel dobrovolně. Vyšel od Otce. Přesto byl ve všem svém konání plně závislý, neboť věděl, že je poslán od Otce. Právě Janovo evangelium tyto dvě stránky Jeho příchodu představuje velmi často. Tři ostatní Evangelia mluví sice také o tom, že Pán Ježíš byl poslán, ale přece mnohem méně často než Jan. Myšlenku, že vyšel od Otce, nalézáme výslovně zmíněnou jen u Jana.

Tyto dvě velké linie jsou také pravdivé pro každého z nás, kdo chce Pánu sloužit. V díle Pána není žádná nucená práce. Jsou tu jen dobrovolníci. A přece tito dobrovolníci nedělají to, co chtějí. Přejí si být závislími na Tom, který je poslal. Tato důležitá zásada byla Pánem plně představena a prožívána.

Skutečnost, že On byl poslaný, nám také ukazuje, že přišel s božskou autoritou, přesněji řečeno s autoritou Otce. Jako apoštolové byli posláni (verš 18). Vystupovali jako poslové nejvyšší autority, která existuje. Pavel říká: *„Jsme (my apoštolové) vyslanci pro Krista.“* (2. Kor. 5,20)

Prosím za ně

Pán nyní prosí za učedníky, kteří měli vědomí svého vztahu k Otci. Je zajímavé a poučné vidět, za co Pán prosí a za co neprosí. Zde neprosí za svět. V 15. verši také neprosí za to, aby ti Jeho byli ze světa vzati. Nechává svět, aby po nějakou dobu běžel svým během. Během doby Jeho zavržení tu je sice nepřímá Boží vláda, ale žádný přímý zásah. To nám ukazuje zvláště Petr ve svých Listech. Přejde chvíle, kdy Pán na tento svět přivede soud. V Žalmu 2,8.9 čteme: *„Požádej mě a dám ti národy do dědictví ... Roztlučeš je železnou holí a jako hliněnou nádobu je roztříštíš.“* Ale nyní tato chvíle ještě nepřišla.

Pak Pán představuje dvě pohnutky, proč se za ty Své modlí k Otci. Předně proto, že patří Otci. Za druhé proto, že v nich je oslaven. Pán teď už neříká: *„Tvoji byli“*, nýbrž: *„Tvoji jsou.“* To není rozpor. První výrok se vztahuje na radu před založením světa. Ale nyní už nemluví o této radě, nýbrž o přítomnosti. *„Tvoji jsou.“* To tehdy platilo o učednících. To je nyní pravda také o každém věřícím. Kdo věří v Pána Ježíše, patří Otci a Otec se z něho raduje.

Na poměr otce k jeho dítěti se můžeme dívat ze dvou stran. Předně ze strany dítěte a za druhé ze strany otce. Pro dítě je to něco velkolepého, mít dobrého a milujícího otce, k němuž může jít se vším, co se ho dotýká. To platí pro každého, kdo Boha nazývá svým Otcem. Vždy smíme k Němu jít – v radosti i žalu – a všechno s Ním sdílet. Má pro nás vždy čas. Je to velké štěstí pro nás, že máme Boha za svého Otce a že Ho známe.

Ale je to také štěstí pro otce, když vidí své dítě. U Boha tomu není jinak. Mám dojem, že tato stránka před nás nyní přichází, když Pán říká: „*Tvoji jsou.*“ Jinými slovy říká. „Otče, vždyť jsou tvou radostí. Hledíš se zalíbením na své děti. Vždyť jsou to ony, které miluješ.“ Tato myšlenka se dotýká našeho srdce. Jsme zde na zemi k radosti našeho Otce. Vidí v nás své vlastnosti, pokud se týká našeho postavení dětí a synů. To je stránka toho, že jsme děti a synové, kterou často přehlížíme, poněvadž se zaměstnáváme více sami sebou než Otcem a Jeho zájmy.

Když se ještě jednou vrátíme k Efezským 1,4, stane se to zřejmým. Tam čteme: „*Jak nás vyvolil v něm před založením světa, abychom byli svatí a bezúhonní před ním v lásce.*“ To je naše postavení jako vykoupených: Bůh nás už nyní vidí dle našeho postavení svaté a bezúhonné před sebou v lásce. Rozumět tomu nemůžeme. A také se nezdá, že by to potvrzovala naše praxe. Ale nejde zde o praxi, nýbrž o Boží radu. Bůh je svatý a bezúhonný ve své podstatě. Bůh je láska. A nyní v nás vidí své vlastní charakterové rysy.

Jako pozemští otcové máme často zábrany mluvit o tom, že ve svých vlastních dětech vidíme něco z nás, z naší podstaty a z našich vlastností. Ale jsme-li upřímní, pak přece máme radost, když v nich objevíme něco ze sebe. Když to potom je nápadné i druhým a řeknou nám to, máme zvláštní radost – aniž bychom to snad přímo dávali najevo. Je to radost otce, když ve svém vlastním dítěti vidí něco ze sebe. To je asi myšlenkou zde.

„*Tvoji jsou.*“ Je to hluboká radost Boha Otce, když v nás, těch Svých, vidí něco ze sebe. Když myslíme na svou praxi, pak musíme říci, že vůbec nejsme tak svatí a bezúhonní. Naopak, jak často se znečistíme. Jak mnoho toho je na nás, co vyžaduje pokárání. Ale ani v Efezským 1, ani zde v Janu 17 nejde o praxi našeho života, nýbrž o křesťanské postavení. Musíme se učit vidět věci tak, jak je vidí Bůh.

Druhou pohnutkou, proč se Pán modlí za ty Své, je skutečnost, že Syn je v nich oslaven. Syn je v nás představován. Proto jsme ještě ponechání v tomto světě, a proto Pán neprosí o to, aby nás Otec vzal ze světa. Jsme

zde ponechání, abychom představovali něco ze Syna. Pán Ježíš přišel na zem a představil Otce. Učinil to ve svém celém bytí jako člověk na zemi. Nyní se vrátil do nebe. A nyní je oslaven a představován v těch Svých.

Společný zájem Otce a Syna

Je dojemné vidět, jak Syn prosí Otce za nás. Oba mají o nás zájem. Jsme v Otcově vlastnictví. Proto prosí za nás Syn. On je předmět Otcovy lásky a je v těch Svých oslaven a představován. To je ta myšlenka. Avšak mezi tím máme významnou větu v závorkách: „*A všechno, co je mé, je tvé, a co je tvé, je mé.*“

To mohou k sobě vzájemně říci jen božské Osoby. První část věty můžeme říci k Otcovi i my: „*Všechno, co je mé, je tvé.*“ Nemáme nic, co bychom nemohli s Otcem sdílet. Avšak druhou část nemůžeme říci. To může jen Syn.

Co je velkou myšlenkou těchto slov? Ukazují nám dokonalý vzájemný zájem Otce a Syna. Je obšťastňující hledět na tohoto obdivuhodného Otce a tohoto obdivuhodného Syna v jejich zájmu jednoho na druhém a jednoho o druhého. Co to skutečně v sobě zahrnuje a jaké božské štěstí nám zde je ukázané, to můžeme jen tušit. Ale když použijeme lidský obraz, bude to trochu jasnější.

My lidé máme také potřebu, aby někdo měl zájem o nás a o to, jak se nám daří. Myslím na manželský život. Jaké štěstí je to pro muže, když žena ukazuje zájem o jeho život v povolání. A žena má radost, když muž večer přijde domů a s láskou se zajímá o to, co se dělo v domě. Když hledíme na svá manželství, musíme říci: Jak slabí jsme v tomto bodě. Jaké tu jsou při nás nedostatky! Ale nyní hledíme na tyto božské Osoby: Otce a Syna. Syn říká Otcovi: „*Všechno, co je mé, je tvé, a co je tvé, je mé.*“ Celým zájmem Syna je Otec a celým zájmem Otce je Syn.

Pán opouští svět a jde k Otcí

Pán pokračuje a říká: „*A již nejsem ve světě.*“ V myšlenkách stojí už za vykonaným dílem. Jeho bezprostřední péče o Jeho učedníky na zemi končí. Oni Ho následovali a On oceňoval, že lidé to dělali. Jeho stránka byla, aby je chránil a zachovával. Avšak nyní přišel konec této doby. Už s nimi nebude na zemi.

„*A tito jsou ve světě.*“ Zanechává své učedníky ve světě plném nebezpečí. Přitom na ně nezapomíná. To dává odvalu. Žijeme skutečně v nebezpečném okolí. Pán to ví lépe než my. Avšak i my bychom si toho měli být vědomi. Doufám, že nejsme tak prostoduší, abychom toto nebezpečí neviděli. Svět, ve kterém žijeme, je pro věřícího dokonce velmi nebezpečný. To Pána zaměstnávalo, když měl opustit tuto scénu a jít k Otcí. Věděl, co Jeho nepřítomnost pro učedníky znamená. Oni budou ve světě.

Nyní Syn říká Otcí: „*Já přicházím k tobě.*“ V tomto výroku spočívá hluboká, božská radost. Je to radost Syna, že půjde k Otcí, když zde na zemi splnil svůj úkol. V Listu Židům 12,2 čteme, že Pán Ježíš „*pro radost, ležící před ním, strpěl kříž*“. Tomuto verši je často chybně rozuměno. Protože i na duchovním poli často smýšlíme trochu sobecky, domníváme se, že radost Pána v tomto verši je radost, že nás má. To je bezpochyby samo o sobě pravda, ale není to význam verše v Židům 12.

Tuto myšlenku máme např. v Matouši 13 v podobenství o pokladu v poli. Tu vidíme Pána, jenž z radosti kvůli tomuto pokladu jde a prodá vše, co má. Koupí pole, aby vlastnil poklad. V tom smíme vidět sami sebe a radost Pána, že nás vlastní. Pro tuto radost dal svůj život. Za to Mu nemůžeme nikdy dost poděkovat. Ale to máme v Matouši 13 a nikoli v Listu Židům 12.

Ve 12. kapitole Listu Židům jde o to, že Pán Ježíš vejde po dokonání běhu a díle do zářivé Boží přítomnosti. Posadil se na pravici Božího trůnu. To také je myšlenka v našem oddílu, ačkoli to zde jde ještě trochu výše. Zde nemluví o Božím trůnu, nýbrž říká: „*Přicházím k tobě.*“ To znamená: k Otcí. Jako člověk půjde tam, kde jako Syn vždy byl – k Otcí. To převyšuje myšlenku na Boží trůn; neboť v domě Otce není řeč o nějakém trůnu. Tam nalézáme Otcovo lůno. Vidíme tedy radost v srdci našeho Spasitele, že jde k Otcí. A přece nezapomíná na ty Své. Nyní oslovuje Otce a prosí Ho, aby ty Jeho ochraňoval.

Svatý Otec

Je jen jeden svatý Otec, a na toho se Pán obrací v této modlitbě. Co to v sobě skutečně zahrnuje, nemůžeme pochopit. Tento výraz nás ale učí důležité zásadě. Zní: Pravá božská láska se nikdy neukazuje v temnotě, nýbrž vždy ve světle. Stejně tak je ale také pravda, že v tomto světle se rozvíjí láska – a ne snad tvrdost a chlad. Když myslíme na Otce, spojujeme to s láskou. Tak je to také správné. Ale je to láska ve světle. Skutečnost, že On je milující Otec, neodebírám nic z toho, že je zároveň svatý Otec. Na to nechtějme zapomínat.

Zachovej je ve svém jménu

„Zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal.“ Jde o toto jméno „svatý Otec“. Pán nyní zanechá učedníky zde a my můžeme rozšířit Jeho slova na všechny, kdo nyní na zemi jdou za Pánem Ježíšem. Za nás všechny se modlí, aby nás Otec zachoval ve svém jménu. Chtěl by, abychom na své životní cestě rozvíjeli lásku v božském světle. Co to v sobě zahrnuje, rozumíme dobře, když myslíme na to, co se v tomto světě rozumí láskou a jak se projevuje. Božská láska není jako láska světa, která se rozvíjí ve tmě a v hříchu. Je to spíše láska, která se rozvíjí ve světle, v božské svatosti. Takové vyjádření božské lásky nacházíme například ve větě: *„Pozdravte jeden druhého svatým polibkem.“* (Řím 16,16)

První jednota – jednota apoštolů

Důvod Pánovy prosby k Otci je: *„Aby byli jedno jako my.“* V této kapitole mluví Pán několikrát o jednotě. Celkem můžeme v 17. kapitole Jana rozlišit tři jednoty. Zde máme tu první. Je to jednota apoštolů. Prosbu Pána na tomto místě nemůžeme jen tak rozšířit na všechny věřící – v každém případě ne ve vlastním významu toho, co tím Pán myslí.

Když mluvíme o jednotě apoštolů, pak je v ní zahrnut apoštol Pavel. Nejde zde o „apoštoly Beránkovy“ (Zj. 21,14), nýbrž o apoštoly, jak zde na zemi po

vystoupení Pána na nebe vydávali svědectví o zemřelém a vzkříšeném Pánu, který odešel do nebe. Tuto jednotu apoštolů vyznačují dva podstatné body. Předně je to jednota podle božské *moci*. Za druhé je to jednota podle božského *základu*. To je nám blíže vysvětleno ve Skutcích apoštolů. Tam nalézáme službu učedníků, kteří následovali Pána na zemi, a také službu Pavlovu. V jejich vystupování jasně poznáváme, že jednali v jednotě. Pracovali společně a ne vedle sebe či dokonce proti sobě. Činili to s božskou mocí a na společném podkladu. Jednali podle božské zásady, protože měli společný základ.

Pán řekl svým učedníkům už před svým návratem k Otci: „*Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, ten bude také činit skutky, které já činím, a bude činit větší než tyto, protože já jdu k Otci.*“ (Jan 14,12) Tomu tehdy učedníci asi nerozuměli. Ale ve Skutcích apoštolů nalézáme potvrzení slov Pána. Tam vidíme učedníky, jak jednomyslně jednají v *moci*. „*Na každou duši ale přišla bázeň, a děly se mnohé divy a znamení skrze apoštoly.*“ (Sk. 2,43)

Skutečně činili skutky, které v Evangelích nenalézáme. Tam padl Petrův stín na nějakého člověka, a ten se uzdravil. Tu vzali šaty od Pavla a položili je na nemocného, a také se uzdravil. O takových divech v Evangelích nic nečteme. Tyto příklady ukazují, že apoštolové byli spojeni božskou mocí a také vyvíjeli božskou moc. To je *jednota v moci*.

Vedle toho lze také říci, že byli také *jedno v mluvení a jednání*, jak to ukazují následující místa:

- „*Petr ale povstal s jedenácti, pozvedl svůj hlas a mluvil k nim.*“ – „*Oni ale, když to uslyšeli, pozdvihli jednomyslně svůj hlas k Bohu a řekli: Panovníku, ty, který jsi učinil nebe a zemi a moře.*“ (Sk. 2,14; 4,24) To je *jednota v mluvení*.
- „*Dvanáct tedy ale svolalo množství učedníků k sobě a řekli: Není správné, abychom zanedbávali Boží slovo, abychom obsluhovali stoly.*“ (Sk. 6,2) To je *jednomyslné jednání* apoštolů.

Jednota v *moci* ale je jednota v *divech* a *znameních*. To můžeme bezprostředně použít jen na apoštoly. Tato moc byla pro první čas křesťanského svědectví na zemi.

Ale nejen to: Apoštolové měli jeden *božský základ*, na kterém tato jednota stála. Byla to známost Otce a Syna. O tom mluví apoštol Jan později ve svém prvním Listu, když píše: „*A sice je naše obecenství s Otcem a s jeho Synem*

Ježíšem Kristem.“ (1. J. 1,3) Souvislost ukazuje, že „*naše obecenství*“ je obecenství apoštolů. Bylo to obecenství s Otcem a se Synem. Tato jednotu podle božského základu je pravdivá i pro všechny věřící. To uvidíme u druhé jednoty (verše 20 a 21).

Zachovávat a chránit

„Když jsem byl s nimi, já jsem je zachovával v tvém jménu, které jsi mi dal; a chránil jsem je.“ Pán nyní mluví o tom, co dělal, když byl u svých učedníků. Předně je zachovával u Otce a za druhé je chránil před světem. Tyto dvě stránky mají v použití na nás svůj význam až dodnes. Na jedné straně potřebujeme obecenství a důvěrný styk s Otcem a u Otce, abychom na druhé straně zůstali ochráněni před tímto světem.

Pak k tomu Pán připojuje: *„A žádný z nich nezahynul.“* To je důležitý výrok, který platí nejen pro apoštoly. Platí pro každého, kdo v pokání a s vyznáním svých hříchů přišel k Pánu Ježíši a uvěřil v Jeho jméno a v Jeho dílo. Ten, kdo prožil nové narození a má věčný život, má vědět, že nezahyne. To je absolutní výrok Pána, kterému můžeme pevně důvěřovat.

Nepřítel se pokouší zasít pochybnost. Vystřeluje na nás ohnivé šípy. Ale ve slovech našeho Pána leží vzácné bezpečí. Abychom tuto myšlenku v našich srdcích upevnili, uvedeme ještě slova z Jana 10: *„Mé ovce slyší můj hlas a já je znám a jdou za mnou; a já jim dávám věčný život a nezahynou na věčnost a nikdo je nevytrhne z mé ruky. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všechno, a nikdo je nemůže vytrhnout z ruky mého Otce. Já a Otec jsme jedno.“* (Jan 10,27-30) Jeho ovce jsou takoví, kdo Jej přijali jako dobrého Pastýře. Co činí Pán? Dává jim věčný život. Pak následují dva skálopevné přísliby, o které se můžeme opřít: Předně nezahynou na věčnost, a za druhé je nikdo nevytrhne z Jeho ruky. Tyto oba výroky a přísliby jsou spolu nerozlučně spojeny slůvkem „a“.

Žijeme v době, ve které se mezi mnohými věřícími učí, že člověk za určitých okolností může opět věčný život ztratit. Ale verše z Jana 10 nepochybně ukazují, že tomu tak není. Pak jsou věřící, kteří tento výrok sice vidí, ale omezují jej a relativizují. Připouštějí, že nikdo nás nemůže vytrhnout z ruky Pána, avšak domnívají se, že my sami bychom se mohli z této ruky vzdálit. Avšak

to je nemožné. Je tu dvojnásobná jistota. „*Nezahynou*“ svědčí o tom, že my sami nemůžeme odejít. „*Nikdo je nevytrhne z mé ruky*“ ukazuje, že ani skrze někoho z vnějšku nemůžeme zahynout. Je to nezměnitelná zásada, že ten, kdo má život z Boha, nemůže tento život už ztratit.

Něco jiného je, když se ve svém praktickém životě vzdálíme z obecenství s naším Pánem. Může se stát, že věřící se chová tak, jak to očekáváme od nějakého nevěřícího. Takovému Bůh říká: „*Probud' se ty, kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus.*“ (Ef. 5,14) Z dálky nelze spícího rozeznat od mrtvého. Někdy se setkáváme s lidmi, kteří mají život z Boha, ale v praxi jejich života je nelze rozeznat od nevěřících. Ale nesmíme zaměňovat praxi života se zásadou, kterou zde Pán představuje: Kdo má život z Boha, *není možné*, aby zahynul. Nikdo *sám nemůže* odejít z ruky Pána a nikdo *jej* z ní *nemůže* vytrhnout.

Syn ztracení

Pán s hlubokým zármutkem musí připojit: „*než jen syn ztracení.*“ Jidáš byl muž, jenž s Pánem Ježíšem chodil tři roky. Spoluprožil vše, co prožili také ostatní. Ale Jidáš nikdy neměl věčný život. Proto ho také neztratil. *Byl* vždy ztracen.

Na věci s Jidášem leží určité tajemství. Pán ho vyvolil jako svého učedníka. Po tři roky ho snášel. Jednou naznačil, čího ducha je Jidáš dítětem, když řekl: „*Nevyvolil jsem vás, dvanáct? A z vás je jeden ďábel.*“ (Jan 6,70) Avšak druzí nic nezpozorovali. Jidáš byl dobrý herec. Tři roky následoval Pána a navenek nebyl vidět žádný rozdíl. Byl „*jeden ze dvanácti*“. A přece byl jiný. Nebyl pravý. Neměl život z Boha.

V Janu 13 Pán tohoto zrádce odhaluje. Je významné a poučné, jakým způsobem se chápe problému, že jeden ze dvanácti nemá život a zradí Ho. Poznáváme tři fáze:

Ve verších 18-20 má Pán nejprve starost o jedenáct, aby ve svých myšlenkách nebyli zmateni. V 19. verši říká: „*Od nynížka vám to říkám, dříve než se to stane, abyste, když se to stane, věřili, že já to jsem.*“ Tím má na mysli, že On je ten věčný JÁ JSEM – „Jahve“ Starého zákona. Jidášovou zradou ne-

měla vzniknout žádná pochybnost o Jeho Osobě. Proto to říká svým učedníkům předem. To je Jeho snaha – ostatně i dnes při nás. Jak otřesné je, když některý člověk po léta šel s věřícími a – jak jsme se domnívali – také s Pánem, a potom se ukáže, že tento člověk nemá život z Boha! Pán se tedy předně předem stará o věřící, aby o Něm nepochybovali. V žádných okolnostech života nemáme pochybovat o našem Pánu!

Druhou snahu nalézáme ve verších 21-26. Zde vidíme, že Pán zkouší srdce všech. Neříká jim přímo, že to je Jidáš, nýbrž: „*Jeden z vás.*“ Tu se musel každý z učedníků ptát, jak si stojí osobně k Pánu. To je smysl tohoto testu. I my se musíme vždy znovu zkoušet, jaký postoj máme ke svému Pánu.

Pán za třetí ve verších 26-30 věc odkrývá a jasně jim říká, oč jde. Jidáš byl syn zatracení. Byl ztracen. Jidáš svým chováním naplnil to, co o něm bylo předpověděno ve Starém zákoně. Otřesný případ!

Tak Pán postupuje někdy i dnes. Když jsou v Božím lidu těžkosti, pak se nejprve snaží, abychom o Něm nepochybovali. Zároveň ale používá těžkosti, aby zkusil naše srdce. Konečně se Pán stará o to, aby byla věc odkryta.

Přicházím k Tobě

„*Nyní ale přicházím k tobě.*“ Viděli jsme, jakou radost to pro Pána znamenalo, že jde k Otci. Zároveň se stane očím svých učedníků neviditelným. A věděl, co to pro ně bude znamenat. Avšak nechtěl, aby se dostali do pochybností.

Po návratu Pána do nebe Jej učedníci už neviděli tělesnými očima. To platí i pro nás. Žádný věřící, jenž dnes žije na zemi, nevidí Pána Ježíše očima svého těla. A přece ani na okamžik nepochybujeme. Petr, jenž slyšel tato slova Pána, později napsal věřícím: „*Kterého, ač jste ho neviděli, milujete; ve kterého věříte, ačkoli ho nyní nevidíte, jásáte nevýslovnou a oslavenou radostí.*“ (1. Pet. 1,8) Věříme v někoho, jehož jsme nikdy neviděli. Ale nejen to: Také Ho milujeme. Jak to může být? Protože Duch Boží v nás působí tuto víru a tuto lásku. To je důvod, proč je náš Spasitel v našich srdcích tak živý.

Působení Ducha Svatého není téma Jana 17. A přece zde musíme ve vztahu k Pánu Ježíši o tom mluvit, protože On je pro nás neviditelný.

Radost Pána v nás

Pán tedy půjde k Otci a učedníci zde zůstanou sami. To byl – na první pohled – důvod k zármutku. Přesto Pán k tomu ihned dodává: „*A toto mluvím ve světě, aby měli moji radost plně v sobě.*“

Co bylo radostí Pána na Jeho cestě tímto světem až ke kříži Golgoty? Bez jakékoli pochyby spočíval v lásce Otce. Věděl, že Jej učedníci nechají samotného. Všichni Ho opustí. Ale věděl také, že není sám. On sám řekl: „*Nejsem sám, neboť Otec je se mnou.*“ (Jan 16,32) Spočíval v plné důvěře ke svému Bohu. Této důvěře se nikdy nevzdal.

V Žalmu 22 vidíme našeho Spasitele ve třech hodinách tmy. Poznáváme něco z pocitů Jeho duše. Volá ke svému Bohu: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ Jak je to působivé! Myslíme na to, co Mu učinili lidé. Posmívali se Mu a poplivali Ho. Tu neslyšíme od našeho Pána ani slovo. Zůstal němý. Ale když přišly hodiny tmy, nemohl na konci těchto tří hodin už mlčet. Tu ve svém nejhlubším trápení – nikdy nepoznáme, jak hrozné bylo utrpení našeho Spasitele v těch okamžicích – volal ke svému Bohu. Avšak nebe zůstalo němé.

Přesto nám právě Žalm 22 ukazuje, že se nevzdal své důvěře ke svému Bohu. Říká: „*Ty jsi svatý, jenž přebýváš pod chvalozpěvy Izraele.*“ A potom: „*Avšak ty to jsi, jenž jsi mne vyvedl z lůna matky, který jsi mne nechal doufat na prsech mé matky. Na tebe jsem uvržen od lůna matčina, od života mé matky jsi ty můj Bůh.*“ (verše 4.10.11)

To byla radost, již nazývá „svou“ radostí: spočívání jeho srdce v plné důvěře v Otce. Nyní Pán říká, že chce, aby Jeho učedníci měli Jeho radost plně v sobě. Plná radost je radost, kterou už nelze stupňovat.

My všichni procházíme jasnými i temnými dny. Světlo a stín se v našem životě střídají. Právě tehdy, když přicházejí tmavé dny a možná tu je rána za ranou, je dobré vědět, že všechno přichází z milujícího srdce našeho Otce v nebi. Máme-li tento pocit, pak spočíváme v lásce Otce, aniž bychom o Něm pochybovali. „*(On je) Skála: dokonalé je jeho konání; neboť všechny jeho cesty jsou spravedlivé.*“ (5. Mojžišova 32,4) To nás nese všemi dny. Pán chce, abychom v sobě měli plně Jeho radost.

Poměr těch Jeho k tomuto světu

„Já jsem jim dal tvé slovo a svět je nenáviděl, protože nejsou ze světa, jako já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako já nejsem ze světa. Posvěť je skrze pravdu: Tvé slovo je pravda.

Jako jsi mne poslal do světa, tak také já jsem je poslal do světa; a já sám sebe posvěcuji za ně, aby i oni byli posvěceni skrze pravdu. Ale nejen za tyto prosím, nýbrž také za ty, kteří skrze jejich slovo uvěří ve mne; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět věřil, že jsi ty mne poslal. (verše 14-21)

V těchto verších opět vidíme, jak se Pán zaměstnává s těmi Svými. Chce jim nyní ujasnit jejich poměr ke světu. Avšak také v tomto oddílu je rozvíjena vůdčí myšlenka kapitoly – Otec.

Já jsem jim dal tvé slovo

Dříve než Pán začne ukazovat poměr apoštolů – a v širším smyslu všech věřících – ke světu, říká: „*Já jsem jim dal tvé slovo.*“ V přímém významu nejde o Boží slovo, jak je máme inspirované v rukou, nýbrž o *slovo Otce*. Obsah tohoto poselství je východiskem a důležitým základem, když hledíme na svůj poměr k tomuto světu. Pán Ježíš tedy nejprve ukazuje náš poměr k Otci. Teprve potom mluví o našem poměru ke světu. To je typicky křesťanské. Nejprve je nám ukázané naše postavení nebo vztah, potom přicházejí praktické závěry, které z toho vyplývají.

Co znamená výrok: „*Já jsem jim dal tvé slovo?*“ Tím chce Pán ukázat, čím je Otec pro věřící. Ve 4. verši máme to, co je Otec *zásadně*. Zde hlavní důraz spočívá na tom, čím je Otec pro věřící. V tomto vztahu nám Jan ve svém Evangelii ukazuje tři důležité stránky:

- a) Otec je *hledající* Otec. Hledá velebitele. O tom mluví Pán Ježíš v Janu 4,23 a 24 s ženou u Jákobovy studny: „*Přichází hodina a nyní je, kdy*

praví velebitelé se budou Otci klanět v duchu a pravdě; neboť i Otec hledá takové jako své velebitele. Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musejí se mu klanět v duchu a pravdě.“ To se uskutečňuje v době milosti. Je to jediné místo v Novém zákoně, které nám představuje Otce jako hledajícího Otce. *Bůh* hledá hříšníky, ale *Otec* hledá velebitele. Tato myšlenka se dotýká našich srdcí. Právě to je úmyslem Pána Ježíše. Dříve než budeme přemýšlet o našem poměru k tomuto světu, měli bychom si položit otázku, zda se Otci necháváme nalézt jako velebitelé.

- b) Otec je *ctící* Otec. Poctí všechny, kdo slouží Synu. O tom mluví Pán v Janu 12,26. Tam říká svým učedníkům: *„Jestliže mi někdo slouží, ať mne následuje; a kde jsem já, tu bude také můj služebník. Jestliže mi někdo slouží, Otec jej poctí.“* Není to obdivuhodné?

Pán zaslibuje tomu, kdo Mu slouží, dvě věci: Předně bude služebník tam, kde je Pán. To není nic jiného, než dům Otce. Kdo v době milosti slouží Pánu Ježíši, ten vejde jednou do domu Otce. Nic menšího než to zde stojí před námi. Boží Syn v Janově evangeliu pětkrát používá formulaci *„kde já jsem“* – a pokaždé jde o dům Otce (kap. 7,34.36; 12,26; 14,3; 17,24). Jako druhou věc Otec vyslovuje své veřejné uznání tomu, kdo slouží Pánu Ježíši. Jaká milost, že můžeme znát tohoto ctícího Otce.

- c) Otec je *milující* Otec. To říká Pán Ježíš svým učedníkům v kapitole 16,26.27: *„V onom dni budete prosit v mém jménu a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás; neboť Otec sám vás miluje, protože jste mne milovali a uvěřili, že jsem od Boha vyšel.“* Co v sobě zahrnuje tento výrok, nemůžeme ani pochopit, ani vyjádřit. Ale myšlenka na to, že máme co činit s milujícím Otcem, nás vždy znovu přivádí na kolena. Jeho láska nás přitahuje, abychom se s radostí těšili z obcenství s Ním a se svými prosbami se obraceli přímo na Něho. Je velká výsada jít v této svobodě k Otci. Činíme to s vědomím, že nás pokaždé s láskou přijme.

Charakter tohoto světa

V naší kapitole znamená svět na většině míst nepřátelský systém, stojící proti Bohu, který je ovládán Satanem. Je to svět, který se organizuje bez

Boha, aby dosáhl svých cílů. Lidé, kteří k němu patří, se chtějí radovat bez Boha. Svět pod tímto pohledem můžeme velmi jednoduše popsat starším synem v podobenství z Lukáše 15. Ten řekl svému otci: „*Nikdy jsi mi nedal kůzle, abych se poveseil se svými přáteli.*“ To je – krátce řečeno – charakter světa: Lidé tohoto světa chtějí brát Boží dary, aby společně měli radost – ale bez Boha. U mladšího syna v tom podobenství to ostatně ze zásady nebylo jinak. I on vzal dary svého otce, aby se jimi těšil bez něho. Starší syn to činil se zbožným pláštěm, mladší to dělal bez tohoto pláště. To je charakter světa, o kterém mluví náš Pán sám.

Co dělá tento svět? Neuznává nás a nenávidí nás. Už jsme viděli, že nepoznal Pána Ježíše a nenáviděl i Jeho i Otce. Stejně znaky platí i na nás. O tom mluví Jan ve svém prvním Listu: „*Pohled'te, jakou lásku nám Otec dal, abychom se nazývali Božími dětmi! A jsme jimi. Proto nás svět nezná, neboť jeho nepoznal.*“ A trochu dále: „*Nedivte se, bratři, když vás svět nenávidí.*“ (1. J. 3,1.13) To, co prožíval Pán, prožíváme od tohoto světa i my. Svět Ho neznal, tj. nerozuměl Mu, a aktivně Ho nenáviděl. Přesně to je také náš podíl, když Pána důsledně následujeme.

Sdílíme vztah, který má Boží Syn jako člověk k *Otci*. Ale sdílíme také vztah, který On jako člověk měl ke *světu*, když zde žil. Nemůžeme mít jedno bez druhého – i když se o to někdy pokoušíme a domníváme se, že by to šlo. Svět Ho nepoznal. Svět nezná ani nás. Nemůže nám jako Božím dítětem rozumět. Někdy si to správně neuvědomujeme. Ale mnohému, co jako Boží děti děláme nebo neděláme, nebudou lidé, kteří patří k systému svět, prostě moci rozumět. Proč ne? Protože nevědí nic o tom, co pro nás Pán Ježíš znamená. Nemají tušení, čím je Boží Syn pro naše srdce. A protože o tom nic nevědí, tak nám také nerozumějí. Nemůžeme od světa očekávat žádné porozumění.

Ale nejen to. K nedostatku porozumění pro nás přichází ještě jejich nenávisť. Ježíš zde před Otcem pro to jmenuje důvod: „*Svět je nenáviděl, protože nejsou ze světa.*“ To je rozhodující bod. Ve svých principech, ve svém postoji, ve svých aktivitách se věřící od světa zásadně liší. Svět nás nenávidí, protože k němu nepatříme, protože jsme jiní. Můžeme s lidmi tohoto světa jednat milostivě, můžeme být velmi ochotní pomáhat – a to bychom také měli – a přece se nesmíme divit, když nás přesto hluboce ve svých srdcích odmítají. Nejsme totiž z tohoto světa. Už nepatříme k tomuto systému. Patříme k rodině Otce. Větší protiklad si sotva můžeme představit.

„Jako já nejsem ze světa.“ To Pán Ježíš ve svém životě od jeslí až ke kříži jasně ukázal. Ve všem – ve svých pocitech, v postoji, ve svých aktivitách, ve svém mluvení – se naprosto lišil od tohoto světa. On byl ten vznešený cizinec, jenž v prostém poutnickém oděvu procházel touto zemí. On byl ten pravý *„oddělený mezi svými bratřími“*. Nežil v izolaci. Naopak. Chodil mezi lidmi, činil jim dobře a uzdravoval je. Přijímal celníky a hříšníky, aby s nimi jedl. Ale ve svém bytí byl přece docela jiný. Vpravdě ukázal, co to znamená nebýt ze světa.

Zanechání ve světě

„Neprosím, abys je vzal ze světa.“ V 9. verši Pán řekl, že neprosí za svět. Nyní se dovídáme, že také neprosí za to, aby ti Jeho byli vzati ze světa. Přejde okamžik, kdy tento svět skutečně opustíme, ale ještě to nedošlo tak daleko. Pán má pro nás ještě úkol, který zde na zemi máme splnit. To je ústřední bod vzhledem k našemu poměru ke světu. Jsme zde zanechání, abychom svědčili o našem Pánu.

Dílo Pána Ježíše, které vykonal, je tak velké a dokonalé, že každý, kdo je pro sebe osobně přijme a věří v Něho, by vlastně mohl být ihned vzat do nebe. Pokud se týká našeho věčného určení v domě Otce, nepotřebujeme už žádný „přípravný čas“ zde na zemi. Zločinec, jenž byl se Spasitelem ukřižován a v posledním okamžiku svého života se k Němu obrátil s vírou, šel téhož dne k Němu do ráje.

Až se Pán vrátí, aby ty Svě vytrhl z tohoto světa k sobě, učiní to na základě svého vykonaného díla na kříži a ne na základě toho, co jsme my zde pro Něho dělali. Naše vytržení není ani otázkou naší věrnosti, ani naší odpovědnosti, nýbrž aktem Jeho milosti. Je přirozené, že Pán chce, abychom Mu sloužili s věrností. Máme se podobat služebníkům, kteří pracují pro svého Pána a zároveň na Něho čekají. Ale na tom naše vytržení do nebe nezávisí. Každý, kdo věří v Pána Ježíše, by mohl být bez dalšího ihned vzat do nebe.

Zachování od zlého

Máme ve světě ještě jeden úkol. Proto jsme zde zanecháni. Protože ale skrze zlo ve světě jsme ve velkém nebezpečí, říká Pán k Otcí: „*Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.*“ Nejmenuje zde podrobnosti tohoto zla. Špatnost a zkaženost tohoto světa má mnoho podob. Představují se velmi různým způsobem. Proto nebudeme jmenovat žádné podrobnosti. Byli bychom v nebezpečí, že jiné zapomeneme. Ale otázka, kterou kládeme, zní: Odkud dostaneme sílu, abychom byli zachováni od zlého? Odpověď zní: Tím, že se zaměstnáváme slovem Otce – tímto Otcem, jenž hledá, ctí a miluje. V tom leží síla, abychom zůstali zachováni od zlého.

Ne ze světa

„*Nejsou ze světa, jako já nejsem ze světa.*“ Pán opakuje tento výrok. Když On něco opakuje, pak je to zvlášť důležité. Tento výrok ostatně není napomenutí, nýbrž konstatování. Je pravdivý o každém, kdo patří Pánu Ježíši. Ale má velký důsledek pro praxi našeho života. Vlastně bychom si ho měli každé ráno znovu připamatovávat a vštěpovat: „*Nejsme ze světa.*“

Pak Pán opakuje: „*Jako já nejsem ze světa.*“ Ještě jednou si připomeneme Toho, jenž zde na zemi žil jako člověk, a přece nebyl ze světa. Ve svém praktickém životě naprosto s touto skutečností souhlasil od rána až do večera, a to ve svém jednání a ve svém mluvení. Vznešený cizinec, jenž nebyl z tohoto světa, toto žil až do posledního důsledku.

Pán to zde neříká k Otcí proto, že by to nevěděl. On znal svého Syna a věděl, kdo je. Ale Pán si je vědom toho, že Jeho učedníci – a tím také my – spolu nasloucháme Jeho modlitbě. Říká to k Otcí, ale říká to, aby se to hluboko vtisklo do naší duše a my na to nezapomněli. Nejsme ze světa, jako náš Pán z něho nebyl.

Posvěť je skrze pravdu

„Posvěť je skrze pravdu: Tvé slovo je pravda.“ V těchto verších jsou dva systémy, o nichž Pán Ježíš mluví. Jeden je – smíme-li tento výraz tak použít – systém Otce, tj. všechno, co souvisí s Otcem a Jeho rodinou. Druhý je systém tohoto světa. Tyto dva systémy stojí jeden proti druhému. Nemohly by už být protikladnější. Věřící sice ještě žijí v tomto světě, ale patří k rodině Otce. Systém tohoto světa opustili, i když zde ještě žijí. Abychom ve svém každodenním životě mohli uskutečňovat, že nejsme ze světa, musíme být posvěcováni – a sice skrze to, co patří k Otci. Jde o to, aby se naše srdce zaměstnávala Otcem a Jeho slovem. Zákonní meze a předpisy nám tu nepomohou. Nedají nám žádnou sílu.

Zákon – tak jak ho Bůh dal svému pozemskému lidu Izraeli – je dokonalý a dobrý. Ukazuje člověku Boží spravedlivé požadavky. Ale nedává mu sílu, aby je zachovával. To nám zřetelně ukazuje List Římanům. Proto také nestojíme před Bohem na základě zákona. Zákon má naprosto svůj význam – i v době milosti. To nalézáme např. v 1. Timoteovi 1,8-11: *„Víme ale, že zákon je dobrý, když ho někdo užívá zákonně, a ví to, že pro spravedlivého není zákon určen, ale pro bezzákonné a bezuzdné, pro bezbožné a hříšníky, pro nesvaté a bohaprázdné, pro otcovrahy a vrahy matek, pro vrahy lidí, smilníky, homosexuály, lupiče lidí, lháře, křivopřísežníky a jest-li co jiného, co je proti zdravému učení, podle evangelia slávy blahoslaveného Boha, které mi bylo svěřeno.“*

Zákon měl svoji funkci v tom, aby člověku ukázal, že je před Bohem hříšník. Jak to měl jinak poznat? To je právě v našich dnech důležitá věc. Žijeme v době, kdy lidé už nenazývají hřích hříchem. Tu je například 10 přikázání velmi důležitým prvkem, aby lidem bylo ukázáno, co je v Božích očích hřích. Ale zákon není v stavu dát člověku sílu, aby nehřešil. Nemůže také žádný hřích odejmout. Stejně tak není v stavu nás posvětit a zachovat od zlého v tomto světě.

Zásada zákona je srovnatelná se zrcadlem. To nám ukazuje, že jsme špinaví. Když na sebe v něm hledíme, může se stát, že se zhrozíme. Ale zrcadlo nás nikdy neosvobodí od naší špíny. K tomu je zapotřebí něco jiného. Potřebujeme očistění a posvěcení – ale ne na zásadě zákona. To nás nikdy nemůže učinit šťastnými. Nepomůže nám dále. Co nám pomůže, je právě posvěcení

skrže „systém Otce“. Říkám to tak vědomě, protože si myslím, že to, co jsme nyní viděli o Otci, skutečně musí zaměstnávat naše srdce.

V Otcově rodině jsou věřící, kteří vyhoví Otcově hledání velebitelů. Jsou tu takoví, kteří Pánu Ježíši celým srdcem slouží a jsou od Otce ctěni. Jsou tu takoví, kteří jsou přitahováni láskou Otce a stále znovu před Ním poklekají. To je systém Otce, skrže který jsme posvěcováni. Tak jsme v stavu znát svět v jeho pravém charakteru a žít od něho odděleni v oddanosti našemu Pánu.

Slovo Otce nás posvěcuje. Ukazuje nám, kdo je Otec. Představuje Ho v tom, čím pro nás je. Jestliže se zaměstnáváme Jím a tím, co s Ním souvisí, když to známe a žijeme v tom, pak vedeme život v praktické svatosti. Je to život, ve kterém uskutečňujeme, že nejsme z tohoto světa. Nemůžeme svůj úkol ve světě naplnit, když tu první skutečnost ve svém životě neuskutečňujeme: *„Nejsou ze světa.“*

Tvé slovo je pravda

Všimněme si dovětky: *„Tvé slovo je pravda.“* Je to slovo Otce, které nám je dáno. To nám ukazuje, jak Otec hledá velebitele, jak ctí toho, kdo Mu slouží, a jak nás miluje. Slovo Otce je ale také pravda. Nejedná se zde v prvé řadě o to, že celá Bible – Boží slovo – je pravda. Tak to přirozeně je. Zde jde speciálně o slovo Otce. Jak je toto slovo pravda? Znamená to, že slovo Otce osvětluje vše v našem životě. Světlo a pravda jsou spolu úzce spojeny. Slovo Otce nám ukazuje vše o Bohu a o nás samých.

Když toto slovo neseme ve svém srdci a uskutečňujeme je v denním životě, dává nám to světlo – o Bohu a o tom, co činí, ale také světlo o nás a o našem okolí. Pak jsme schopni všechno posuzovat ve světle Otce. To je důležité jak pro náš poměr ke světu, tak i pro náš úkol ve světě. Úkol, který Pán v dalším verši představuje, můžeme vykonat jen tehdy, když vše posuzujeme ve světle Otce. Soudíme a posuzujeme věci ne podle myšlenek tohoto světa, nýbrž podle myšlenek Otce. Jen když spočíváme v tom, co patří Otci, můžeme systém svět posoudit podle Otce. To je to, co Pán má na mysli, když říká: *„Posvěť je skrže pravdu: Tvé slovo je pravda.“*

Poslaní do světa

Pán nyní mluví o tom, že Otec poslal Syna do světa a že On pošle učedníky do světa. „*Jako jsi mne poslal do světa, tak také já jsem je poslal do světa.*“ Pán může do světa poslat jen lidi, kteří nejsou ze světa. V bezprostředním významu zde jsou tedy nejprve před námi apoštolové, ale v použití jsme zahrnuti my.

Pán spojuje své vyslání od Otce s vysláním učedníků Jím. 2. Korintským 5 ukazuje, co to v sobě zahrnuje. V 19. verši čteme: „*Bůh byl v Kristu, smiřuje /= když smiřoval/ svět se sebou, nepřičítaje jim přestoupení, a uložil v nás to slovo smíření.*“ To stojí souběžně s výrokem v naší kapitole: „*Jako jsi mne poslal do světa.*“ Pán Ježíš byl zde na zemi a v Jeho Osobě Bůh nabízel lidem smíření se sebou. Pak Pavel ještě ve 20. verši dodává: „*Tak jsme nyní vyslanci pro Krista, jako by Bůh skrze nás napomínal; prosíme na místě Krista: Nechte se smířit s Bohem!*“ Tito vyslanci pro Krista jsou apoštolové. To odpovídá výroku Pána v naší kapitole: „*... také já jsem je poslal do světa.*“

Obě tyto stránky nalézáme krásně představené v Lukášových spisech. Lukáš – inspirován Duchem Svatým – napsal dvě knihy Bible: Lukášovo evangelium a Skutky apoštolů. Jako nadpis nad jeho Evangelium bychom mohli napsat výrok: Bůh byl v Kristu, smiřuje svět se sebou. Skrze Krista Bůh podal světu vstříc svoji smiřující ruku. Ale místo aby se jí svět uchopil, odmítl ji. Boží nabídka byla zavržena a Jeho Syn byl zabit.

Přesto Bůh svoji nabídku smíření nevzal zpět. Prokazuje lidem velké bohatství své milosti, když jim stále ještě nabízí spasení. To vidíme ve Skutcích apoštolů. Skutečnost, že apoštolové jsou svědky vzkříšeného Pána, jasně ukazuje, že Bůh lidem stále ještě nabízí smíření. Nyní to už není Kristus, kdo zde žije a vydává svědectví, nýbrž nyní jsou apoštolové vyslanci pro Krista.

Apoštolové tedy obdrželi od Pána zvláštní úkol. Na začátku Skutků apoštolů opakuje tento úkol a mluví také o síle, kterou k tomu budou potřebovat: „*Ale vy obdržíte sílu, když na vás sestoupí Duch Svatý; a budete moji svědkové jak v Jeruzalémě, tak i v celé Judeji a Samaří a až na konec země.*“ (Sk. 1,8)

Tento úkol apoštolové věrně vykonali. Avšak úkol od Pána platí v rozšířeném smyslu také pro nás. To je důvod, proč nejsme po svém obrácení ihned vzati

do nebe. Jsme zanecháni v tomto světě a máme na jedné straně uskutečňovat, co to znamená, nebýt z něho. Na druhé straně jsme posláni do světa, abychom celým svým životem představovali Pána Ježíše a v Něm Otce. To je to, co lidé tohoto světa na nás nyní mají vidět.

Já sám sebe posvěcuji za ně

„Já sám sebe posvěcuji za ně, aby i oni byli posvěceni skrze pravdu.“ Tento výrok zvláště oslovuje naše srdce. Pán Ježíš dává svým učedníkům pevný bod. Ví, že jejich úkol, svědčit o Něm v tomto světě, není jednoduchý. Vidíme to na začátku Skutků apoštolů, když učedníci začali se svým svědectvím. Nepřítel jim bránil. Bylo jim vyhrožováno, byli napadáni a Jakub byl první z apoštolů, jenž svůj úkol vyslání zaplatil životem. Kdyby Pán zvláštním způsobem nezasáhl, i Petr by se stal obětí nepřátel. I Štěpán vystoupil s velkou smělostí jako vyslanec svého Pána, a také on musel zemřít jako mučedník.

I dnes jsou v některých zemích lidé, kteří svůj úkol vyslání platí životem. Jsme vděční, že žijeme v krajinách, kde tomu tak není. A přece musíme i my ve svědectví pro našeho Pána bojovat se zklamáním a těžkostmi. Jestliže opravdu uskutečňujeme, že jsme posláni do světa, abychom svědčili o Kristu a o Otci, pak tu je odpor. Tam, kde působí Pán, je na jevišti také nepřítel.

V této situaci potřebujeme zvláštní povzbuzení. A to zde Pán dává svým učedníkům, když se jim představuje v nebi. Jan se zde trochu odklání od základního tématu. Všeobecně nám ukazuje Ježíše, jak přišel z nebe na tuto zem. Ale zde se chápe – tak jako už předtím – něčeho ze služby Pavlovy. Ukazuje nám Krista, jak vešel do nebe. To je význam slov Pána: *„Já sám sebe posvěcuji za ně.“*

Už dříve jsme v této kapitole viděli, jak Jan mluví o tom, že Pán Ježíš jde do nebe:

- Poprvé je ukázáno, že musí své učedníky zanechat samotné. Opouští je, ale nezapomíná na ně.
- Podruhé vidíme hlubokou radost Jeho srdce, že po splněním úkolu půjde k Otci: *„Přicházím k tobě.“*

- Zde potřetí mluví o tom, že se vrátí do nebe. Odděluje se od tohoto světa, aby dal věřícím v tomto světě cílový bod, který leží mimo svět.

Pisatel Listu Židům se vyjadřuje podobně jako Pán zde, když říká: „*Neboť jak ten, který posvěcuje, tak i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho.*“ (Žid. 2,11) „*Z jednoho*“ znamená tolik, jako „*z jednoho společenství*“. Patří nerozlučně k sobě. Je tu na jedné straně Ten, jenž šel do nebe a posvětil se a oddělil od světa. A jsou tu na druhé straně ti, kteří ještě nyní jsou s úkolem v tomto světě. Patří k jednomu společenství. My všichni jsme z jednoho.

To byla útěcha pro apoštoly, zvláště pro Pavla, jenž k tomu patří. Pro něho to bylo velké povzbuzení, že věděl, že jeho Pán je v nebi. Pavel od Pána obdržel zvláštní úkol. Byl vyvolenou nádobou, aby nesl jméno Pána „*jak před národy, tak i krále a syny Izraele*“ (Sk. 9,15). Vědomí o Kristu v nebi bylo pro něho bezpečnou kotvou ve všech jeho těžkých bojích, které měl bojovat jako posel svého Pána.

Ale i pro nás dnes je to útěcha při plnění našeho úkolu zde. Oči našeho srdce Jej vidí v nebi u Otce. To nám dává sílu, abychom splnili svou službu vyslanců ve světě.

Věřit v Něho

„*Ale nejen za tyto prosím, nýbrž také za ty, kteří skrze jejich slovo uvěří ve mne.*“ V tomto výroku jsou nyní zahrnuti všichni, kdo v době milosti věří v Pána Ježíše. Teď se Pán modlí také za ně. Každý z nás může zcela osobně říci: Pán tehdy myslel i na mne, když mluvil tato slova. My jsme sice apoštoly nikdy osobně neviděli. Ale přece jsme skrze jejich slovo uvěřili v Pána Ježíše, neboť jsme uvěřili skrze inspirovaná Boží slova – to jest skrze slovo apoštolů. Pavel nazývá Boží evangelium také „*mým evangeliem*“ (Řím. 2,16). Nebyl původem tohoto evangelia, ale mluvil je lidem dále.

Když nyní jde o ty, kteří skrze slovo apoštolů věří v Krista, pak tím je oslovena stránka odpovědnosti člověka. Boží rada, například v Římanům 8, nám ukazuje stránku vyvolení. Ta je plně pravdivá. Bůh je svrchovaný v tom, co činí. Ale stránka odpovědnosti nás lidí je rovněž pravdivá. Tyto dvě stránky stojí vedle sebe a my je musíme tak nechat stát. Při myšlence na naše vyvolení od Boha před založením světa můžeme jen žasnout. Ta je pro nás důvodem

k velebení. Ale někdy tu jsou také otázky, jak nás Bůh ve věčnosti poznal jako osoby a mohl nás předurčit. Tyto otázky zůstávají otevřené, dokud nepoznáme, že to je Boží stránka. Vyvolení nemá nic co činit s naší odpovědností. Vede nás ale k velebení.

Avšak nyní před nás přichází stránka člověka. Tady jde skutečně o odpovědnost. Člověk je odpovědný, aby skrze inspirované slovo apoštolů uvěřil v Pána Ježíše. Jestliže neuvěří, věčně zahyne. Kdo se vzpírá uvěřit v Ježíše, bude se jednou muset objevit před velkým bílým trůnem. Pak budou otevřeny knihy. I kniha života bude otevřena, aby ukázala, že tam není žádný zápis. Od soudu se jde přímo do pekla. To je jasná řeč Bible, kterou nemůžeme zamlčovat. Jsme odpovědni uvěřit v Pána Ježíše.

Abychom blíže ukázali stránku člověka, půjdeme k 1. kapitole Ev. Jana. Tam čteme o takových, kteří Ježíše přijali: *„Kteří pak koli přijali jej, těm dal právo stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno, kteří ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha narozeni jsou.“* (Jan 1,12.13) Ve 12. verši máme *obrácení* a v 13. verši *nové narození*. To jsou dva prvky, skrze které se člověk, jenž je od přirozenosti hříšník, může stát Božím dítětem. Má dokonce k tomu právo. Tento výrok je tak pravdivý a jasný, jak je jednoduchý a krátký.

V 1. kapitole Jana vidíme, že obrácení – pod pohledem naší odpovědnosti – má dva prvky. Předně musíme přijmout Krista jako světlo. Ve 4. a 5. verši čteme: *„V něm byl život, a život byl světlo lidí. A to světlo svítí ve tmě, a tma je neobsáhla /nepřijala/.“* Božské světlo na nás svítí. Množství lidí toto světlo nepřijímá, ale jsou tu někteří, kdo Je přijímají jako světlo. Jsou to lidé, kteří neuzavírají své svědomí před paprsky božského světla. Říkají „ano“ k tomu, co v jejich životě odkrývá. Je to jen špína a hřích! Musíme k tomu říci „ano“ a sklonit se pod to a Bohu to vyznat. Kdo to učiní, ten Ho přijímá jako světlo.

Nyní přichází druhý prvek. Vírou se chápeme Bohem daného východiska. O tom mluví 12. verš: *„... kteří věří v jeho jméno.“* První prvek nám ukazuje, co jsme od přirozenosti: hříšníci. K tomu vidíme, co jsme činili: hřešili jsme. Proto jsme zasluhovali věčnou smrt. Druhý prvek ukazuje božské východisko: víru ve jméno jednorozeného Božího Syna. Něco podobného nalézáme v Efezským 1. Tam Pavel píše: *„Když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium vašeho spasení – když jste také, poté co jste uvěřili, byli zapečetěni Duchem Svatým zaslíbení.“* (Ef. 1,13) Slovo pravdy je první prvek. To je božské světlo, které nám ukazuje pravdu o Bohu a o nás. Pak jako druhý k tomu

přistupuje víra. To je ruka, která se chápe toho, co nám Bůh nabízí v Pánu Ježíši.

Potom nalézáme v Janu 1,13 nové narození: „... kteří ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha narozeni jsou.“ To je to, co činí Bůh, když se člověk obrátí. Div nového narození nemůžeme vysvětlit: „Vítr, kam chce, věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak jest každý, kdo se z Ducha narodil.“ (Jan 3,8)

Druhá jednota – jednota Boží rodiny

„Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět věřil, že jsi ty mne poslal.“ Po 11. verši nyní před nás přichází druhá jednota. Abychom jí lépe rozuměli, spojíme ji s první jednotou – jednotou apoštolů. Viděli jsme, že ona jednota je podle božské *moci* a podle božského *základu*. Jednota podle božské moci se omezuje na apoštoly. Ti se nestali jednotou pomocí lidské organizace, nýbrž byli spojeni božskou mocí. Měli zjevovat božskou moc, jejíž rozvinutí bylo větší, než to, které se zjevilo v životě Pána Ježíše. Ale jednota podle božského základu spojuje první a druhou jednotu v této kapitole, neboť ta není omezena na apoštoly.

To lze poznat také z 1. Listu Janova 1,3: „Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste také **vy** měli s námi obecenství; a sice je naše obecenství s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem.“ První jednota – jednota apoštolů – je zde popsána slovy „**naše obecenství**“. Apoštolové to byli, kteří viděli a slyšeli. Byli svědky na vlastní oči a uši všeho, co se během života Pána Ježíše na zemi dělo. Spolu prožili to, jak po tři roky chodil po této zemi, jak dal svůj život na kříži, a nakonec se vrátil do nebe. To je drželo pohromadě. Ale nejen to. Oni o tom také svědčili a zvěštovali to věřícím.

Co nyní následuje, to se už neomezuje na apoštoly. Charakter druhé jednoty zahrnuje všechny, kteří věří ve jméno Pána Ježíše. Je to jednota podle božského základu. Jaký základ to je? My všichni známe Otce a Syna. Náš vztah k Otci a k Synu nás sjednocuje na půdě Boží rodiny.

Jednota věřících, o níž náš Pán mluví, má tedy božský základ. Je to jednota Boží rodiny. Známe Otce a známe Syna. To nás sjednocuje. To tvoří tuto jednotu. Proto v 21. verši čteme: „... jako ty, Otče, ve mně a já v tobě.“ U první

jednoty – jednoty apoštolů – to Pán vyjadřuje trochu jinak. Tu říká: „*jako my*“ (verš 11). Otec a Syn působili společně v moci, a tak to činili apoštolové. Ale když jde o jednotu Boží rodiny, Pán Ježíš říká: „... *jako ty, Otče, ve mně a já v tobě.*“

To je obecenství, do kterého jsme přivedeni. To je vyjádřeno v 1. Janově 1,3a. Ve verši 3b mluví Jan o obecenství apoštolů, ale na začátku verše mluví o obecenství Boží rodiny. „*Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste také vy měli s námi obecenství.*“ Všichni vykoupení jsou sjednoceni na půdě Boží rodiny v témž obecenství. Znají Otce a znají Syna. To má na mysli Pán Ježíš, když říká: „... *aby všichni byli jedno,*“ a: „... *aby i oni v nás byli jedno.*“

Jednotu Boží rodiny bychom neměli zaměňovat s jednotou, o které Pavel píše ve svých Listech. Velké Janovo téma je věčný život a Boží rodina. Proto nám také představuje jednotu této rodiny. Velké Pavlovo téma je Boží církev. Proto píše o pravdě *jednoho* těla a ve spojení s tím mluví o „*jednotě Ducha*“, kterou máme zachovávat ve svazku pokoje (Ef. 4,3). To jsou dvě stránky jedné a téže pravdy, které sice nemáme oddělovat, ale máme je rozlišovat. Pro praxi našeho společného života to má velký význam.

Aby svět věřil

„*Aby svět věřil, že jsi ty mne poslal.*“ Když Pán Ježíš promluvil o obecenství Boží rodiny, rozšiřuje úkol svědčit o Něm na nás všechny. Jsme v tomto světě zanechání, abychom byli Jeho svědky. Proč? Svět má *věřit*, že Otec poslal Syna.

Zde není „světem“ míněn Satanem ovládaný systém, který je ve vzpouře proti Bohu. To souvislost jasně ukazuje. Systém svět je nepolepšitelný a jde vstříc svému hroznému konci. „*Svět pomíjí i jeho žádost.*“ Pán Ježíš zde má na mysli to, že jednotliví lidé z tohoto světa skrze naše svědectví v Něho uvěří. „*Tak Bůh miloval svět, že svého jednorozenného Syna dal, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.*“ (Jan 3,16)

Co je vlastně víra? Boží slovo používá tento výraz v různém významu. Na některých místech se mluví o důvěře víry Božích dětí v těžkých okolnostech.

Na jiných místech jde o statek víry – o to, *čemu* věříme. Zde jde jednoznačně o víru, která člověka zachraňuje. Už jsme viděli, že tu byli takoví, kteří uvěřili skrze slovo apoštolů.

První List Janův 5,6-12 nám dává dobrou definici této víry. Jde o přijetí Božího svědectví o Jeho Synu. Dal nám obdivuhodná sdělení o Tom, jehož poslal na tuto zem. Přijmout to znamená věřit. Ve svém Synu Bůh nabízí lidem záchranu a život, a to dnes, v době, ve které žijeme. Tato nabídka Boží milosti je stále ještě platná. Každý, kdo ji vírou přijme, nejen přijde osobně do živého vztahu k Bohu, nýbrž je také postaven na půdu Boží rodiny a může nyní být světlem a svědectvím o svém Pánu.

Učiníme shrnutí: Křesťan je nyní ve zvláštním poměru k tomuto světu, ve kterém je zanechán jako vyslanec svého Pána. Výchozím bodem je, že žijeme ve slovu Otce. Ten si přeje, abychom se poddali Jeho hledání a přišli před Něho jako velebitelé. Chtěl by nás ctít, když Pánu sloužíme s celou silou svého života. Chce nás ve své lásce stále znovu přitahovat k sobě, abychom před Ním poklekali a v obecenství s Ním se modlili za lidi tohoto světa. Ti mají vírou přijmout Boží svědectví, které On dal o svém Synu.

Je hodné námahy žít zde jako křesťan. Naší nadějí je dům Otce. Čekáme na to, že Pán přijde, aby nás vzal k sobě, abychom ve věčnosti byli s Ním. Velký služebník Pána, apoštol Pavel, řekl Filipským, že má žádost zemřít, aby byl u Krista (Fil. 1,23). Tam to je mnohem lepší. Tomu můžeme dobře rozumět, poněvadž Pavel byl ve vězení, když to psal. Avšak potom k tomu připojuje, že jeho setrvání v těle je potřebnější kvůli Filipským. Označil to za něco, co je hodné námahy. Věděl o svém úkolu, který měl ještě splnit – ať při věřících nebo nevěřících.

I my čekáme na našeho Pána. Těšíme se na to, až přijde. Petr nám píše, že Pán neotálí se zaslíbením svého příchodu. Ale je trpělivý vůči nám, kteří máme ještě na srdci tak mnohého, kdo Mu ještě nepatří. Je zajímavé, že Petr nemluví o trpělivosti Pána vůči *lidem*, nýbrž vůči *nám*. A jde o záchranu ztracených lidí. Píše: „*Pán neotálí s naplněním zaslíbení, jak to někteří považují za otálení, nýbrž je shovívavý vůči vám, poněvadž nechce, aby někteří zahynuli, nýbrž aby všichni přišli k pokání.*“ (2. Pet. 3,9)

Jaký důsledek vyvodíme z této trpělivosti Pána? Předně Jej chtějme denně očekávat, a za druhé Mu chtějme sloužit celou silou svého života. To znamená být křesťanem v praxi: na jedné straně čekat na Pána a na druhé

straně Mu sloužit. To je náš životní program. To činili nedávno obrácení Tesaloničtí. Obrátili se od model k Bohu, „*aby sloužili živému a pravému Bohu a očekávali jeho Syna z nebes*“ (1. Tes. 1,9.10). Tyto mladé věřící chtějme s horlivostí následovat.

U Něho ve slávě

„A slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jak my jsme jedno; já v nich a ty ve mně, aby byli dokonáni v jedno a aby svět poznal, že jsi ty mne poslal a je miloval, jako jsi mne miloval. Otče, chci, aby ti, které jsi mi dal, také se mnou byli, kde já jsem, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mne miloval před založením světa. Spravedlivý Otče!

A svět tě nepoznal; já ale jsem tě poznal, a tito poznali, že jsi ty mne poslal. A oznámil jsem jim tvé jméno a oznámím je, aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich a já v nich.“ (verše 22-26)

Nyní přicházíme k závěrečným slovům v této obdivuhodné modlitbě Božího Syna jako člověka k Jeho Otci. I když my jsme předměty modlitby Pána, jde přece jako střed o Otce a o Jeho slávu. I když se mluví o našem poměru ke světu, což jsme měli před sebou ve třetí části, základem nebo východiskem toho, co Pán říká, je vztah k Otci. Jen když ten je znám a těšíme se obecenství s Ním, může náš poměr ke světu odpovídat Božímu měřítku. Tak předchozí oddíl začal slovy: „*Já jsem jim dal tvé slovo.*“

Nyní ještě pohlédneme do budoucnosti. Proto ten nadpis: U Něho ve slávě. Když zde náš Pán mluví k Otci o budoucnosti těch Svých, pak k tomu potřebuje jen tři verše. Krátce, jednoduše a dobře srozumitelně o tom mluví k Otci, co to znamená být u Něho ve slávě. Ví, že my nasloucháme.

V těchto verších jde o budoucnost věřících doby milosti, o budoucnost Boží rodiny, o budoucnost těch, kdo mají život v hojnosti. Nejde zde o budoucnost věřících Starého zákona nebo o budoucnost těch, kteří budou žít na této zemi v tisíciletém království. O tom dávají poučení jiná místa.

Naše budoucnost má dva okruhy – jeden *veřejný* a jeden *skrytý*. Verše 22 a 23 nám ukazují veřejnou část a verš 24 mluví o skryté části. Ta veřejná je ve spojení s budoucím královstvím na zemi, skrytá s domem Otce. Veřejný okruh je ve spojení s prvním veršem naší kapitoly; skrytý naproti tomu s pátým veršem. Je důležité toto chápat a pevně držet. Jen tehdy můžeme těmto veršům skutečně rozumět a z nich se radovat.

Oblečení Jeho slávou

Ve svých závěrečných slovech Pán začíná slávou, kterou Mu dal Otec: „*A slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim.*“ Jakou slávu zde má na mysli? Bezpochyby to je sláva, o níž mluvil už v 1. verši: „*Oslav svého Syna, aby tvůj Syn oslavil tebe.*“ Při přemýšlení o tomto verši jsme viděli, jak obdivuhodná to je skutečnost, že Syn Otce stojí na zemi jako člověk a říká: Vezmi mne do nebe! To je význam slov: „*Oslav mne!*“ Pán Ježíš prosí o to, aby byl vzat do slávy. Řekl to, protože nyní z nebe chce oslavit Otce.

Na tento výrok Pán nyní navazuje a říká o této slávě, že ji nám dal. To je naše očekávání pro budoucnost. Ještě jsme zde v tomto světě. Jsme zde cizí tělesa, tak jako Pán byl cizím tělesem. Svět nás nezná a nenávidí nás. Ale blíží se den, ve kterém Pán přijde v oblacích a vezme nás k sobě do nebe. Ale nejen to. Přijde také opět ve slávě a my přijdeme s Ním. Tato velká myšlenka nyní přichází před nás. Skutečnost, že jednou budeme u Pána ve slávě, nebude světem pozorována, ale jistě bude pozorováno to, že se s Ním zjevíme ve slávě na této zemi. To svět uvidí – i když potom bude pozdě Jej přijmout jako Spasitele.

Pán mluví nyní o slávě, kterou Mu dal Otec a kterou s námi chce sdílet. Tato sláva Mu je dána, protože chtěl Otce oslavit z nebe. Poukázali jsme na to, že se to stane ve dvou obdobích. Prvním obdobím je doba milosti, ve které žijeme. Syn je jako člověk v nebi a poslal na zem Ducha Svatého. Tento Duch přebývá v každém, kdo přijal slovo pravdy. Skrze Ducha Svatého, jenž v nás přebývá, je Otec nyní představován v těch Svých na zemi. To je naše vysoká úloha v době milosti. Ale tato doba jde ke konci. Potom začne nové období. A o tom mluví Pán ve verších 22 a 23. Je to doba, v níž se na této zemi zjeví v moci a slávě, aby své království zde založil ve veřejné formě. Tento příchod je spojen s velkým rozvinutím moci.

Skrze Listy – zvláště Listy apoštola Pavla – se učíme rozeznávat, že Pán nejprve přijde k našemu vychvácení, aby nás vzal k sobě. Potom se ale v moci a slávě vrátí na tuto zem a přivede nás s sebou. To je zvláštní poučení 1. Tesalonickým 4: Být u Něho ve slávě je naše křesťanská naděje. Přesto mluví Pavel na konci svého života také o těch, kdo „*milují jeho zjevení*“ (2. Tim. 4,8). To je Jeho příchod v moci a slávě, když se viditelně zjeví na této zemi – a my s Ním.

Příchod Pána v moci a slávě je důležité téma Svatého Písma – jak Starého, tak i Nového zákona. Když se takto vrátí na tuto zem, bude to veřejná záležitost. Není to nic skrytého. „Zjevení“ znamená, že něco, co předtím bylo skryté, se stane viditelným. Když se Pán takto vrátí na zem, přivede nás s sebou. Budeme sdílet Jeho veřejné zjevení a také Jeho slávu. Budeme světem viděni jako On, jako nebeští lidé. O tom zde Pán Ježíš mluví.

V tomto veřejném zjevení budeme mít tutěž slávu, jak ji má Pán. Zjevíme se s Ním v témž postavení, které zaujme jako z nebe přicházející Syn člověka. V 1. Korintským 15 o tom mluví apoštol Pavel. Tam nejprve v 48. verši říká: *„Jaký je ten z prachu, takoví jsou také ti, kteří jsou z prachu; a jaký ten nebeský, takoví jsou také ti nebeští.“* To je už dnes pravda o každém, kdo věří v Pána Ježíše. Ale pak dále říká v 49. verši: *„A jako jsme nesli obraz toho z prachu (doslova: zemského), tak poneseme také obraz nebeského.“* To je budoucnost. To se naplní, když přijde v moci a slávě a my budeme oblečeni Jeho slávou. Pak se naplní to, co napsal Pavel Tesalonickým: *„Když přijde, aby v onen den byl oslaven ve svých svatých a byl obdivován ve všech těch, kdo uvěřili.“* (2. Tes 1,10)

To je význam slov: *„A slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim.“* Je to pro nás budoucí sláva, ale Pán to představuje tak, jako kdyby to už byla skutečnost.

Třetí jednota – jednota v představování a dokonání

Skutečnost, že nám dává svoji slávu, má důležitý důsledek: *„Aby byli jedno.“* Pán opět mluví o jednotě. Je to třetí jednota v této kapitole. Viděli jsme, jak druhá jednota vzešla z první, a tak také vychází třetí jednota z druhé. Tyto myšlenky na jednotu, jak jsou nám v naší kapitole představeny, nemůžeme od sebe oddělovat.

První jednota je jednota apoštolů. Pro ně to byla jednota podle božské moci. Byla to ale také jednota podle božského základu, to znamená, že měla *jeden* základ. Apoštolové byli spojeni do jedné jednoty božskou mocí. Vykonávali ve své službě a ve svém svědectví božskou moc. Byli také spojeni, protože měli obecenství s Otcem a se Synem. To je božský základ. Ten platí nejen pro apoštoly, nýbrž pro celou Boží rodinu. My známe Otce a Syna. Proto

máme mezi sebou obecenství. To je základ jednoty Boží rodiny. Tato jednota trvá až dodnes. Není zničena. Nemůže být zničena. Modlitba našeho Pána je vyslyšena. Jaký vliv to má na praxi našeho života, je jiná otázka. Avšak nic to neubírá z toho, že jednota Boží rodiny trvá až dodnes.

Nyní před nás přichází třetí jednota. Není těžké porozumět, co tím Pán Ježíš myslí. Je to jednota v *představování*. Je spojena se skutečností, že Pán Ježíš se vrátí se svými svatými na zem. Když se to stane skutečností, naplní se slova Pána: „*Aby byli jedno, jak my jsme jedno; já v nich a ty ve mně.*“

Jednota v představování je popsána slovy: „*Já v nich a ty ve mně.*“ Co to znamená? Začneme druhým výrokem: „*Ty ve mně*“ znamená, že Otec byl v Synu plně představen, když On jako člověk žil na zemi. „*Kdo viděl mne, viděl Otce,*“ řekl Pán Filipovi (Jan 14,9). „*Já v nich*“ znamená, že Syn jako člověk bude představen v nás. Kdo viděl Pána Ježíše, viděl Otce. Kdo vidí Boží děti, vidí v nich něco z Pána Ježíše, Otcova Syna. Tak tomu je v zásadě už nyní a mělo by to mít důsledky pro naši praxi. Ale když se s Ním zjevíme ve slávě, bude to dokonaná skutečnost.

Jednota v představování je zároveň jednotou v dokonání. Proto Pán Ježíš říká: „*Aby byli dokonáni v jedno.*“ Zahnuje celek všech vykoupených doby milosti. Budeme tuto jednotu v dokonání představovat před tímto světem v dokonalém stavu. Pak už neponeseme tělo ponížení a slabosti. Pak tu už nebude žádná nedokonalost. Ne, vše potom bude dokonalé a dokonané.

V první části naší úvahy jsme si připomněli Boží radu. Zde vidíme část jejího naplnění, tak jak ji Pavel představuje v Římanům 8,29: „*Neboť které předem poznal, ty také předem určil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna.*“ Pán promění naše tělo ponížení k „*podobnosti se svým tělem slávy*“ (Fil. 3,21). Jak je to veliké! Budeme připodobněni obrazu Božího Syna. Avšak Pán zůstane vždy ten První. To nemůže být jinak. On je Prvorozený mezi mnoha bratřími.

Svět pozná

Dnes svět nezná ani Pána, ani ty, kteří jsou s Ním spojeni. Avšak pak přijde chvíle, kdy pozná, „*že jsi ty mne poslal a je miloval, jako jsi mne miloval*“. Svět bude vidět tuto jednotu v představování a dokonání.

Ve Zjevení 21,9-11 čteme: „*A přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli těch sedm koflíků, plných sedmi posledních ran, a mluvil se mnou a řekl: Pojď sem, ukážu ti nevěstu, ženu Beránkovu. A v Duchu mne odvedl na velkou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, sestupující z nebe od Boha; a mělo Boží slávu.*“ Tyto verše a další až do kapitoly 22,5 ukazují něco z této jednoty v představování a dokonání. Svaté město – to jsou v obraze věřící doby milosti, kteří společně tvoří Boží církev – mělo Boží slávu. To se v tisíciletém království stane skutečností.

Pro svět pak už nejde o otázku *víry*, nýbrž o otázku *poznání*. Aby uvěřil, na to je pak pozdě. Víra nás spojuje s neviditelným světem. Ale potom Pán – a my s Ním – už není neviditelný. Pak je vše zjevné. Co zůstává, je poznání. Svět potom musí skrze vidění jednoty v představování a dokonání uznat, že Otec poslal Syna. Lidé, kteří Pána Ježíše ve svém životě na zemi odmítli, budou muset uznat, že je pravda, že Otec poslal Syna a že Ten splnil to obdivuhodné dílo na kříži Golgoty.

Ještě něco musí svět poznat: že věřící jsou milováni, a sice tak, jako Otec miloval Syna jako člověka na zemi. Dejme dobře pozor na slova, která zde Pán používá. Říká: „... *že jsi ... je miloval, jako jsi mne miloval.*“ Tu nám chybí slova!

Dobře rozumíme, že tento obdivuhodný Syn – když jako člověk šel svou cestou po této zemi – v každé hodině svého života na sebe přitahoval lásku Otce. Činil to svým jednáním, svou poslušností a svou oddaností jako zápalná oběť na kříži Golgoty. Je pravda, že Otec miloval Syna před založením světa. Ale Syn dával Otcovi i jako člověk na této zemi stále znovu příčinu, aby Ho miloval: „*Proto mne Otec miluje, že já pokládám svůj život.*“ (Jan 10,17) Tento jedinečný Syn jako člověk na zemi na sebe stále přitahoval lásku Otce. Ano, Otec v nebi nad Ním otevřel nebe a hlasitě vydal svědectví, že Tento je Jeho milovaný Syn. Tomu můžeme dobře rozumět.

Ale nyní Pán říká, že Otec *nás* miluje, jako *Jeho* miloval. To převyšuje naši schopnost chápání. O tom nemá svět nejmenší tušení. Ale přijde den, kdy i toto bude muset být uznáno. Když se Pán ve slávě zjeví na této zemi, stane se to pravdou. A přece tu je jeden velký rozdíl. Pán Ježíš si – jako člověk – tuto lásku *získal*. Nám byla skrze Něho *darována*.

Postavení a vztah

Zde jde o veřejnou stránku naší budoucnosti. Přitom nám jsou ukázány dvě skutečnosti. Předně máme stejné *postavení* jako Syn co člověk, a za druhé jsme byli přivedeni do stejného *vztahu* jako Syn co člověk. Když jde o slávu, kterou s námi sdílí, je osloveno naše *postavení*. U lásky, již jsme milováni, jde o náš *vztah*. Obojí je pravdivé a vzácné.

To nalézáme také v Listu Efezským. Ve druhé polovině 1. kapitoly se jasně ukazuje, že máme stejné *postavení* jako Pán. V tom jsme s Ním učiněni zajedno. On je vzkříšen z mrtvých, sedí v nebeských místech, vše Mu je poddáno a církev Jemu, jenž všechno ve všem naplňuje, byla dána, aby tvořila Jeho plnost. Už předtím Pavel mluvil o tom, že jsme v Něm obdrželi dědický podíl. Pán je hlavní Dědic. Ale v Něm my jako Boží synové vlastníme svůj dědický podíl. To vše mluví o našem *postavení*, které máme v Kristu. Víra ví: Co platí pro Krista, platí i pro nás. Jednou se to stane skutečností. V tisíciletém království budeme mít viditelně postavení, které má Kristus – i když On vždy a ve všem bude mít prvotnost.

V Efezským 3 jde o *vztahy*. Dovídáme se, že jsme uvedeni do téhož *vztahu* jako Pán. I tu se mluví o lásce. Obdivuhodná modlitba, s níž se tam Pavel obrací k Otci našeho Pána Ježíše Krista, končí slovy: „*A poznat lásku Kristovu, která převyšuje poznání, a tak abyste byli naplněni až do vsí plnosti Boží.*“ (Ef. 3,19) Vidíme tedy, že Pavel ve svých spisech vrhá světlo na spisy Janovy. Bůh se staral o to, aby pisatelé Bible se navzájem doplňovali.

Vztah, který se vyvíjí z postavení, je vždy vyšší než postavení. Postavení je předpoklad, aby se v něm vztah mohl rozvíjet. Tak nám Efezským 1 ukazuje, že sláva, kterou Otec dal Pánu Ježíši jako člověku, je dána nám. Byli jsme přivedeni do téhož postavení. Proč? Abychom v tomto postavení mohli zakoušet tentýž vztah lásky k Otci a k Synu jako člověku. To je to obdivuhodné poučení, které vidíme z těchto slov Pána k Otci.

Dům Otce

Až dosud jsme před sebou měli veřejnou stránku naší slavné budoucnosti. Nyní přicházíme ke skryté stránce, jež je nám představena v 24. verši. „*Otče,*

chci, aby ti, které jsi mi dal, také se mnou byli, kde já jsem, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mne miloval před založením světa.“ K tomuto verši se blížíme jen s velkou bází a uctivostí, neboť daleko převyšuje naši schopnost chápání. Máme zde nejvyšší požehnání, které nám Písmo Svaté zjevuje. Více než to, co nám je zde ukázáno a darováno, nemůže být. Pán ještě jednou oslovuje Otce a mluví o Jeho domu.

Dům Otce – v protikladu ke království v moci a slávě – není veřejný. Je to vlast věčného života. Je tam, kde Bůh přebývá. Je to skrytá oblast, k níž dosud nemělo přístup žádné stvoření. Je to nestvořené nebe. Když Bůh na počátku stvořil nebe a zemi, pak k tomu dům Otce nepatřil. Ten je tak věčný, jako Bůh je věčný.

Bible mluví o třech stvořených nebesích. Ve 2. Korintským 12 mluví Pavel o třetím nebi, do kterého byl vytržen. To je ráj, nejvyšší stvořené nebe. Je to místo, kde stojí Boží trůn. Když čteme o „*třetím nebi*“, pak je to *označení místa*. Když slyšíme o „*ráji*“, pak je to označení atmosféry na tomto místě. To je už něco velikého. Zločinec, jenž byl s Pánem ukřižován a v poslední minutě našel pokoj, mluvil o *království*. Ale Pán mu dal více. Odpověděl mu: „*Dnes budeš se mnou v ráji.*“ (Luk. 23,43)

Avšak je tu ještě více. Více než ráj je dům Otce, který nikdy nebyl stvořen. Bible nám o něm neříká mnoho, poněvadž nyní ještě nejsme v stavu přijmout požehnání, které s tím je ve spojení. Ale něco přece slyšíme. A to naplňuje naše srdce velkým díkem a hlubokým obdivem. Nevěřím, že v domě Otce je nějaký trůn, neboť trůn mluví o vládě. Ale co tam je, je lůno Otce. Je tu Otec a jednorozený Syn, který je v lůnu Otce. Dům Otce je věčné místo přebývání Božství. Je to vlast věčného života.

V Božím slovu je něco, co obrazně mluví o tomto místu přebývání: oblak slávy, šechina. Nalézáme to už ve Starém zákoně. Tam je o ní zmínka ve spojení se stánkem setkávání na poušti, a pak při zasvěcování Šalomounova chrámu. Tam přišel a naplnil dům. Následek toho byl, že kněží tu nemohli kvůli oblaku stát, aby konali službu (1. Král. 8,11). Pak jej opět nalézáme v Novém zákoně na hoře proměnění.

Často se říká, že tato šechina vyznačuje Boží *slávu*. To jistě není chybně, ale také to není zcela přesné. Šechina totiž mluví o Boží *přítomnosti*. To je malý rozdíl. Ale je jasné, že tam, kde je Boží přítomnost, je také Jeho sláva. Tato šechina je poukazem na dům Otce, není-li dokonce domem Otce samým. Vyslovuji to s velkou opatrností.

Různí pisatelé Nového zákona nám ukazují, že takové místo existuje – jestliže přitom vůbec můžeme mluvit o nějakém místě. Jan podává slova Pána Ježíše, jenž mluví o „*domu mého Otce*“ (Jan 14,2). I Pavel ví o tomto místě. Mluví o tom, že Pán Ježíš nyní vešel do tohoto místa. Myslím na Efezským 4,9, kde čteme, že Pán sestoupil do nejnižších částí země. Ale potom také vystoupil **nade** všechna nebesa. To znamená, že Pán Ježíš vešel nad stvořená nebesa do domu Otce. Pak pisatel Listu Židům mluví o tomto místě. V kapitole 7,26 říká: „*Neboť takového nejvyššího kněze se nám také slušelo: svatého, nevinného, neposkrvněného, odděleného od hříšníků a který se stal vyšší než nebesa.*“ Také to je jasný poukaz na to, že tu je místo, které je vyšší než stvořené nebe. Je to dům Otce, do kterého náš Pán Ježíš vešel. Pak o něm mluví i Petr. Má pro dům Otce zvláštní výraz. Ve 2. Petra 1 si vzpomíná na výjev na hoře proměnění a v 17. verši říká: „*Když z **nádherné slávy** k němu zazněl hlas: Tento je můj milovaný Syn, v něm jsem našel zalíbení.*“ Dům Otce je nejen sláva, nýbrž nádherná sláva.

Otče, chci

„*Otče, chci.*“ Nenalézáme často, že se Pán Ježíš takto vyjadřuje. Nepřišel, aby činil svoji vůli, nýbrž vůli Toho, který Ho poslal. Když byl v Getsemane v prudkém boji, slyšíme Ho říci: „*Ne má vůle, nýbrž tvá se staň.*“ (Luk. 22,42) Avšak zde se vyjadřuje jinak. Na začátku služby Pána to už jednou nalézáme. Tam řekl k jednomu malomocnému: „*Chci, buď očištěn.*“ (Marek 1,41) Tu chtěl osvobodit jednoho člověka od jeho malomocenství. Chtěl ho zachránit. A co chce zde? Chce, aby ti, které Mu Otec dal, byli s Ním. To je Jeho výslovné přání a vůle. Jak vzácné!

Od Otce dáni Synu

Pán Ježíš opakuje, že jsme Mu byli dáni od Otce. O tom už na začátku své modlitby jednou mluvil. Tam to bylo ve spojení s radou Otce. Zde nechce představit radu, nýbrž chce Otci říci, jak vzácní Mu jsme. Jsme dar Otce Jemu. Co činí tento dar tak vzácným a cenným, je Dárce. Když dostaneme

k narozeninám dárky, pak není tak důležité, co dostaneme. Rozhodující především je, od *koho* je dostaneme. Dárek od člověka, který nám je blízký a má nás rád, například od našeho partnera v manželství, má zvláštní cenu. To je myšlenkou zde. Protože jsme darem Otce Synu, máme v Jeho očích takovou cenu.

„Otče, chci, aby ti, které jsi mi dal, také se mnou byli, kde já jsem.“ To je hlavní cíl vychvácení věřících. U verše 22 jsme mluvili o tom, že i my budeme vzati do nebe, abychom se o krátký čas později mohli s Pánem zjevit ve slávě na zemi. To je jeden důvod, proč nás Pán vytrhne. Ale za druhé nás vychvátí proto, aby nás uvedl do domu Otce. To je vlastní křesťanská naděje. Očekávání království v moci a slávě sdílíme s ostatními věřícími. Na to čekali i věřící Starého zákona. Na to bude čekat také ostatek Židů, kteří pak živí vejdou do tohoto království. Království není typicky křesťanské, i když my je prožijeme ve zvláštní formě z nebe. Avšak očekávání na Pána, jenž přijde, aby nás skrze vychvácení uvedl do domu Otce – to je typicky a výlučně křesťanské. Tuto naději nesdílíme s druhými.

Ale nejen my čekáme. I Pán sám čeká. V 2. Tesalonickém 3,5 čteme: *„Pán ale směřuj vaše srdce k Boží lásce a k vytrvání Krista!“* Tu je nám připomenuto toto vytrvání Krista. Syn je nyní v domě Otce. Tam čeká na chvíli, kdy přijde v oblacích, aby nás vzal k sobě. Máme být tam, kde je On – v domě Otce.

Ve Starém zákoně je toho krásný obraz. V 1. Mojžíšově 24 vidíme, jak Abraham hledá pro svého syna Izáka nevěstu. Na konci kapitoly o Izákovi čteme, že šel na pole, aby tam přemýšlel. Čekal na to, že služebník se opět vrátí. Chtěl vidět svoji nevěstu a mít ji u sebe. Izákova touha po Rebece je slabý obraz Kristova vytrvání a čekání na nás. To je první význam výrazu *„vytrvání Krista“*. Pán čeká přirozeně také ještě na další, například na to, že Jeho nepřátelé budou podloženi za podnož Jeho nohou. Avšak hlavní myšlenkou je čekání na nás. Kéž bychom si více přáli, aby Pán řídil naše srdce k Boží lásce a k vytrvání Krista!

Vidět Jeho slávu

Naše budoucnost je tam, kde věčný Syn je nyní jako člověk – v domě Otce. Pán nyní ukazuje učedníkům, *proč tam mají být: „Aby viděli mou slávu.“* Co Pán míní tímto důležitým centrálním výrokem? Musíme ho spojit s 5. veršem. Tam Pán řekl: *„A nyní oslav ty, Otče, mne u sebe samého tou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.“* „U sebe samého“ není nic jiného než dům Otce. Sláva, o níž zde Pán mluví, není sláva z 1. verše, nýbrž ta sláva, kterou jako věčný Syn vždy měl. Tuto slávu si nyní vyprošuje jako člověk. Proč to činí? Aby nám ji mohl ukázat. To je sled myšlenek, který nám zde je představen.

Nikdo z nás nemůže vidět Boha v Jeho absolutnosti. To je nemožné. Bůh už Mojžíšovi řekl: *„Nemůžeš vidět mou tvář, neboť člověk mě nemůže vidět a zůstat naživu.“* (2. Mojžíšova 33,20) Pavel mluví jednou o Tom, jenž jediný má nesmrtelnost a *„přebývá v nepřístupném světle, jehož nikdo z lidí nespátřil, ani nemůže spatřit“* (1. Tim. 6,16). Z tohoto důvodu si Pán vyprošuje tuto slávu jako člověk: abychom ji mohli vidět. Tuto slávu domu Otce s námi nesdílí. Je Jeho pravlastní. Nepatří nikomu než jedině Jemu. Ale On si jako člověk dobyl nárok na tuto Jemu původně náležející slávu – a to svým čistým lidstvím a svou zápalnou obětí na kříži na Golgotě. Nyní je Mu tato sláva věčného Syna dána jako člověku. Je jí oblečen jako člověk, abychom my na ni mohli hledět.

Pán v další větě vysvětluje, co tato sláva je. *„Neboť jsi mne miloval před založením světa.“* Nyní jdeme – tak jak to vůbec je pro nás možné – zpět do věčnosti, ještě než tu byla nějaká rada. Ve věčnosti byl Otec a Syn. Ze srdce Otce tekla proud lásky k Synu a obklopoval Ho. V této lásce nalézali Otec a Syn svůj plný dostatek. Přesto vyvstala v srdci Otce myšlenka, aby tuto lásku, kterou měl ke svému Synu, ukázal druhým. Možné to bylo jen skrze dílo na kříži. Tato Otcova myšlenka se potom splní, když Pán Ježíš přijde k vychvácení těch Svých a uvede nás do domu Otce. Pak budeme vidět tento proud lásky, který plyne z Otcova srdce k Synu.

To je ostatně také nejdůležitější důvod, proč Syn po celou věčnost zůstane člověkem. Každý člověk, jenž se narodí, zůstane ve věčnosti člověkem. Na tom nelze nic změnit. To platí pro nevěřící jako pro věřící. Pro věřící to je velké štěstí; pro nevěřící velký soud. Věřící vstanou z mrtvých a půjdou do

domu Otce.¹ O tisíc let později vstanou mrtví – nevěřící, a to k soudu. Budou jako lidé věčně existovat v jezeře ohně. Pro ně to znamená věčné vzdálení od Boha. Kéž nikdo nesetrvává v nevěře, ale nechá se smířit s Bohem! Pak budeš mít díl na tomto vejítí do domu Otce a budeš vidět lásku Otce k Synu. Pak dojdeme naprostého klidu a zapomeneme sami na sebe.

Praktický důsledek

Jakou cenu má pro nás tato sláva ve srovnání s tím, co nám může dnes nabídnout země? Jak často myslíme na to, co nás očekává v domě Otce? Jak velmi to na nás působí? Budeme patřit na tuto slávu. Budeme zaměstnáni tím, jak Otec miloval Syna před založením světa a jak Ho nyní miluje.

Problémem našeho života i jako věřících je často naše sobectví. Myslíme na sebe a na vlastní výhody. Pavel jednou naříkal: „*Všichni hledají svých věcí, a ne věcí Ježíše Krista.*“ (Fil. 2,21) Mezi Kristem a sobectvím existuje velký protiklad. To nejde k sobě. Jen když skrze Boží milost duchovně žijeme, nabývá v našich srdcích Kristus podobu. Ale když se od Něho odvrátíme, pak se stává naše sobectví silným, neboť hledáme sebe samé a stáváme se nešťastnými. Jak často tomu tak je! Místo abychom na sebe nechali působit slávu, která na nás čeká a kterou budeme vidět, zaměstnáváme se věcmi této země. Bratr Rudolf Brockhaus to vyjádřil v jedné básni takto:

*Ach, jak velmi se mám stydět,
já, ubohý blázen marnivý,
že dávám přednost tretkám země
před Tvým bohatstvím a plností.*

Není to až příliš často pravdivé o nás? Proto jsme často tak nešťastní. Až budeme nahoře v domě Otce, nebude tu už žádné sobectví. Pak už nebudeme myslet na sebe a své vlastní výhody. Pak na sebe zcela zapomeneme a budeme plně zaujati hleděním na slávu Syna, jenž je obklopen láskou Otce.

¹ Viz str. 50 – p. p.

Veřejná a skrytá stránka naší budoucnosti

Viděli jsme, že tu jsou dvě stránky naší budoucnosti: veřejná a skrytá. Tyto dvě stránky musíme dobře rozlišovat – a nesmíme je zaměňovat – aniž bychom je však od sebe oddělovali. Nyní chceme ukázat některá místa, kde jsou tyto dvě stránky představeny. Mluví o nich různí pisatelé Nového zákona.

V Lukáši 9 nalézáme událost na hoře proměnění. Tato událost patří k těm málo událostem, o kterých je v Novém zákoně zmínka čtyřikrát – od čtyř různých pisatelů: Matouše, Marka, Lukáše a Petra. Lukáš nám představuje zvláště křesťanskou stránku. Pán Ježíš vstoupil s Petrem, Janem a Jakubem na horu, kde se ve slávě zjevil Mojžíš a Eliáš a mluvili o Jeho vyjití, které měl naplnit v Jeruzalémě. Učedníci usnuli. Ale když *„se probudili, uviděli jeho slávu a ty dva muže stojící s ním“* (Luk. 9,32). To je veřejná stránka Jeho slávy, když On přijde ve slávě a v moci, aby na této zemi zřídil své království. Mojžíš a Eliáš jsou na tomto místě obrazem věřících doby milosti. Mojžíš ukazuje ty, kteří prošli smrtí a budou vzkříšeni. Eliáš nám ukazuje ty, kteří při vychvácení budou žít na zemi. Ti neuvidí smrt, nýbrž budou proměnění a přímo vychváceni. Obě skupiny se zde zjevují s Pánem Ježíšem ve slávě.

Ve 34. verši máme potom skrytou stránku: *„Když ale to říkal, přišel oblak a zastínil je. Báli se ale, když oni vstupovali do oblaku.“* Tento oblak je oblak slávy – šechina. Mojžíš a Eliáš vstupují do tohoto oblaku. Učedníci – kteří představují ostatek Izraele – se báli, když Mojžíš a Eliáš vstupovali do oblaku. O Mojžíšovi a Eliášovi to nečteme. Pro nás to nebude nic, co by vzbuzovalo bázeň, vejít do slávy domu Otce, neboť jsme učiněni způsobilými k podílu na dědictví svatých ve světle. Pro nás jako pro Boží děti je dům Otce naší věčnou vlastí. To je tedy skrytá stránka naší budoucnosti: naše vejítí do domu Otce.

Už jsme před sebou měli místo z Římanům 8,29: *„Neboť které předem poznal, ty také předem určil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna, tak aby on byl prvorozený mezi mnoha bratřími.“* Budeme připodobněni obrazu Jeho Syna. To bude viditelné, když přijdeme s Pánem Ježíšem na tuto zem. To je veřejná stránka. Ale zároveň je Pán prvorozený mezi mnoha bratřími. To je skrytá stránka. Vidíme, jak blízko sebe jsou tyto dvě stránky zmiňovány. V celé věčnosti bude Pán Ježíš v domě Otce prvorozený mezi mnoha bratřími.

*Jak je milé s Tebou dlíti,
Pane, v domě otcovském,
kam nás ráčils předejíti,
připraviv nám místo všem.
Prvorozený všech bratří!
Tam Tě zrak náš zase spatří.
Ó, jaká to bude slast!*

Také Jan mluví o těchto dvou stránkách: „*Milovaní, nyní jsme děti Boží, a ještě nebylo zjeveno, co budeme; víme, že až se to zjeví, budeme mu podobni, neboť ho uvidíme takového, jaký je.*“ (1. Janův 3,2) Když je něco zjeveno, pak je to učiněno viditelným. Být Jemu podobni je tedy veřejná stránka v království. Tak nás budou lidé vidět. Když potom čteme: „*Uvidíme ho takového, jaký je,*“ pak je to skrytá stránka v domě Otce. Budeme Ho vidět, budeme hledět na Jeho slávu. „*Budeme mu podobni*“ odpovídá Janu 17,22.23 a „*uvidíme ho takového, jaký je,*“ odpovídá Janu 17,24.

Rozlišujeme tedy ty dvě stránky, ale neoddělujeme je. Myslíme na Koloským 1,12.13: „*Díky činíce Otcí..., který nás zachránil z moci tmy a přenesl do království Syna své lásky.*“ Blíže u sebe nemohou už tyto dvě stránky stát. Pavel se zmiňuje o království. To je veřejný okruh. Zároveň mluví o Synu Otcovy lásky. To je atmosféra domu Otce. Pán tohoto království – je to Pán Ježíš, neboť On bude vládnout ve spravedlnosti a v pokoji – je zároveň Syn lásky Otce.

V království budeme mít jeden úkol. Ten spočívá v tom, abychom ukazovali jednotu Božích dětí v představování a dokonání (Zj. 21,9 a dále). V domě Otce však jsme doma. Není těžké tomu rozumět. I v našem denním životě máme tyto dva okruhy. Známe veřejný okruh, kde konáme své každodenní povinnosti. Známe ale také okruh, kde jsme doma. Tak tomu bude také v budoucnosti. Na jedné straně máme úkol, když se zjevíme ve slávě. Na druhé straně jsme u Otce doma. Tam se těšíme z atmosféry domu Otce, když hledíme na slávu Syna.

Spravedlivý Otec

V 25. verši jmenuje Pán svého Otce: „*Spravedlivý Otče!*“ S tímto oslovením spojuje myšlenku, že Otec má dokonalou schopnost rozeznávání. Rozeznává mezi těmi, kteří patří Pánu, a těmi, kteří k Němu nemají žádný vztah. „*Spravedlivý Otče! – A svět tě nepoznal; já ale jsem tě poznal, a tito poznali, že jsi ty mne poslal.*“ Lidé okolo nás někdy říkají – žel, že často právem – že ti „zbožní“ vůbec nejsou lepší než oni. Tu máme důvod, abychom se styděli. To je stránka naší praxe. Avšak z pohledu Otce tu je jasný rozdíl. Říká: Já rozlišuji mezi těmi, kteří patří mému Synu, a těmi, kteří mého Syna odmítají. Neboť já jsem spravedlivý.

Proč rozlišuje tyto dvě skupiny lidí? Protože jednou přivede na tento svět soud. Svět Ho nepoznal, a to vede k soudu nad ním. Tento soud vykoná skrze Syna. Ale ještě než jej Syn vykoná, říká zde k Otcí: „*Spravedlivý Otče! – A svět tě nepoznal; já ale jsem tě poznal.*“ Jaký mocný výrok. Syn poznal celou míru lásky Otce k sobě. Jen On mohl – stoje na zemi – s hlubokým přesvědčením říci: „*Já jsem tě poznal.*“

Pak ve své milosti připojuje: „*A tito poznali.*“ Když se na sebe podíváme, pak musíme říci: Jak nepatrné je naše poznání! A přece Pán říká: „*A tito poznali, že jsi ty mne poslal. A oznámil jsem jim tvé jméno a oznámím je.*“ „*Oznámil jsem jim tvé jméno*“ – to bylo, když zde žil na zemi v ponížení a mluvil ke svým učedníkům o Otcí. „*A oznámím je*“ se na jedné straně vztahuje na naši dobu milosti a na druhé straně na dobu tisíciletého království.

Ještě jednou si připomeneme ty dvě fáze, v nichž Pán oslaví (nebo: oznámí) jméno Otce. Činí to nyní skrze nás. V době království se s námi zjeví ve slávě a oznámí jméno Otce. „*A oznámím je*“ má tedy velký a globální význam.

On v nás

Tím Pán přichází ke konci své obsažné modlitby. Končí těmito nám nepochopitelnými slovy: „*Aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich a já v nich.*“ To neumíme ani vysvětlit, ani tomu rozumět. Můžeme se jen s velebením před Ním sklánět. Láska, kterou Otec miluje Syna, má být v nás! My jsme učiněni hodnými v této lásce spočívat – a to ne teprve v domě Otce,

nýbrž už nyní. S tímto vědomím procházíme dobrými i špatnými, světlými i tmavými dny. Ať se zde na zemi setkáme s čímkoli, spočíváme v této lásce. S básníkem píšně říkáme:

*V Tvé lásce nyní odpočívám,
jež nade vše je poznání,
v paprscích jejích se vyhřívám,
jež vysíláš bez přestání.
Ač její moře nevystihnu,
Tys skála má, kde pokoj stihnu.*

Avšak není to jen láska. Pán k tomu připojuje. „A já v nich.“ To je v nás Pán Ježíš, Boží Syn, který se stal člověkem. Je v centru našeho srdce. Je středem našich myšlenek, jednání a cest. Chce naplnit naše srdce – celé naše bytí. To je význam tohoto výroku. Chce být realitou našeho života – doma, na cestě, na pracovišti, kdekoli se zdržujeme. Tím je skrze nás na zemi představován, dokud zde ještě žijeme. To je svědectví, které ve světě o Něm vydáváme. Chce být viditelný v tobě i ve mně – až do chvíle, kdy přijde, aby nás vzal k sobě. Je to výsada. Jej zde představovat. Je to zároveň životní úkol a výzva, abychom ve všech okolnostech – ať jsou jednoduché nebo těžké – představovali Krista.

*Dík, Jezu, čest i chvála zní Ti,
neb Tobě patří jedině.
Být srdcem Tvůj, jen Tobě žíti
já toužím v této cizině –
i v těžkých zkouškách by Tvé jméno
též na mně bylo oslaveno.*

